Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma rozšírená komora)

z 20. mája 2015 *

„Hospodárska súťaž — Kartely — Európsky trh s fosfátmi používanými na výživu zvierat — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ — Pridelenie predajných kvót, koordinácia cien a podmienok predaja a výmena citlivých obchodných informácií — Vystúpenie žalobkýň z konania o urovnaní — Pokuty — Povinnosť odôvodnenia — Závažnosť a dĺžka trvania porušenia — Spolupráca — Absencia uplatnenia pravdepodobného rozsahu pokút oznámeného v konaní o urovnaní“

Vo veci T-456/10,

Timab Industries, so sídlom v Dinarde (Francúzsko),

Cie financière et de participations Roullier (CFPR), so sídlom v Saint-Male (Francúzsko),

v zastúpení: N. Lenoir a M. Truffier, advokáti,

žalobkyne,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: C. Giolito, B. Mongin a F. Ronkes Agerbeek, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2010) 5001 v konečnom znení z 20. júla 2010 týkajúceho sa konania podľa článku 101 [ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38866 – Fosfáty používané na výživu zvierat), ako aj subsidiárne návrh na zníženie výšky pokuty uloženej žalobkyniam uvedeným rozhodnutím,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma rozšírená komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias, sudcovia O. Czúcz, A. Popescu, M. Kăncheva a C. Wetter (spravodajca),

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. júla 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Komisia rozhodnutím (2010) 5001 v konečnom znení z 20. júla 2010 týkajúcim sa konania podľa článku 101 [ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38866 – Fosfáty používané na výživu zvierat) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) konštatovala, že žalobkyne, Timab Industries (ďalej len „Timab“) a Cie financière et de participations Roullier (CFPR) (ďalej len „CFPR“), porušili článok 101 ZFEÚ a od 1. januára 1994 článok 53 Dohody o EHP tým, že sa od 16. septembra 1993 do 10. februára 2004 zúčastnili na jedinom a pokračujúcom porušení spočívajúcom v rozdelení veľkej časti európskeho trhu fosfátov používaných na výživu zvierat (ďalej len „FVZ“) pridelením predajných kvót a klientov účastníkom kartelu a v koordinácii cien a – v potrebnom rozsahu – podmienok predaja (článok 1 napadnutého rozhodnutia).

2 Ako je opísané v odôvodnení 17 napadnutého rozhodnutia, Timab je dcérskou spoločnosťou „skupiny Roullier“, v ktorej je CFPR holdingovou spoločnosťou. Timab vyrába a uvádza na trh viaceré chemické výrobky, konkrétne FVZ.

3 Skupina Kemira požiadala 28. novembra 2003 o oslobodenie od pokút podľa oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3; Mim. vyd. 08/002, s. 155, ďalej len „oznámenie o spolupráci“). Žiadosť sa týkala obdobia od roku 1989 do roku 2003 (odôvodnenie 33 napadnutého rozhodnutia).

4 Dňa 10 a 11. februára 2004 Komisia vykonala vo Francúzsku a v Belgicku inšpekcie v priestoroch určitého počtu podnikov vykonávajúcich činnosť v odvetví FVZ. Medzi subjekty, na ktoré sa vzťahovala inšpekcia, patrila aj Timab (odôvodnenie 35 napadnutého rozhodnutia).

5 Dňa 18. februára 2004 Tessenderlo Chemie NV predložila žiadosť o uplatnenie oznámenia o spolupráci vzťahujúcu sa na celé obdobie porušenia (roky 1969 až 2004) (odôvodnenie 36 napadnutého rozhodnutia).

6 Dňa 27. marca 2007 Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química SA a jej materská spoločnosť José de Mello SGPS SA podali žiadosť o uplatnenie oznámenia o spolupráci (odôvodnenie 37 napadnutého rozhodnutia).

7 Dňa 14. októbra 2008 aj žalobkyne predložili žiadosť o uplatnenie oznámenia o spolupráci, doplnenú 28. októbra 2009 (odôvodnenie 39 napadnutého rozhodnutia).

8 Listami z 19. februára 2009 Komisia informovala účastníkov kartelu vrátane Timab o začatí konania o prijatí rozhodnutia týkajúceho sa uplatnenia kapitoly III nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), a stanovila lehotu dvoch týždňov, aby im umožnila písomne jej oznámiť, či sú ochotní zapojiť sa do rozhovorov smerujúcich k dosiahnutiu urovnania v zmysle článku 10a nariadenia Komisie č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. EÚ L 123, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81) (odôvodnenie 40 napadnutého rozhodnutia).

9 Príprava urovnania viedla k viacerým dvojstranným stretnutiam medzi Komisiou a dotknutými podnikmi, v priebehu ktorých boli predložené základy výhrad, ako aj dôkazy na ich podporu. Po týchto stretnutiach Komisia stanovila rozsah pravdepodobných pokút (maximálnu a minimálnu výšku). Na stretnutí 16. septembra 2009 bol spoločnosti Timab oznámený odhad, ktorý sa týkal jej.

10 Komisia následne stanovila dotknutým spoločnostiam lehotu na predloženie formálnych návrhov na urovnanie v súlade s článkom 10a ods. 2 nariadenia č. 773/2004. Všetci účastníci kartelu predložili svoje návrhy na urovnanie v lehote, ktorá im bola stanovená, s výnimkou žalobkýň, ktoré sa rozhodli vystúpiť z konania o urovnaní (odôvodnenie 43 napadnutého rozhodnutia).

11 Dňa 23. novembra 2009 Komisia prijala súbor šiestich oznámení o výhradách adresovaných na jednej strane žalobkyniam a na druhej strane všetkým účastníkom kartelu, ktorí súhlasili s urovnaním. Všetky zúčastnené strany, ktorým bolo zaslané oznámenie o výhradách, s výnimkou žalobkýň, odpovedali, že oznámenie o výhradách zodpovedá obsahu ich návrhov a že preto nebol spochybnený ich záväzok rešpektovať konanie o urovnaní (odôvodnenia 44 a 45 napadnutého rozhodnutia).

12 Žalobkyne mali prístup k spisu, 2. februára 2010 odpovedali na oznámenie o výhradách a 24. februára 2010 sa zúčastnili ústneho vypočutia (odôvodnenie 45 napadnutého rozhodnutia).

13 Dňa 20. júla 2010 prijala Komisia napadnuté rozhodnutie. Uvedené rozhodnutie bolo určené žalobkyniam.

14 V ten istý deň Komisia prijala rozhodnutie C(2010) 5004 v konečnom znení, týkajúce sa tej istej veci (ďalej len „samostatné rozhodnutie“), ktorého adresátmi boli strany, ktoré súhlasili s účasťou na konaní o urovnaní a predložili návrh na urovnanie, konkrétne skupina Kemira (Yara Phosphates Oy, Yara Suomi Oy a Kemira Oy), Tessenderlo Chemie, skupina Ercros (Ercros SA a Ercros Industriel SA), skupina FMC (FMC Foret SA, FMC Netherlands BV a FMC Corporation) a Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química a jej materská spoločnosť José de Mello SGPS.

15 Z napadnutého rozhodnutia v podstate vyplýva, že hlavní európski výrobcovia FVZ sa dohodli, že si rozdelia veľkú časť európskeho trhu s FVZ tak, že si rozdelia predajné kvóty na regióny a na klientov. Okrem iného si dohodli ceny a pokiaľ sa to ukázalo potrebné, podmienky predaja. Cieľom pôvodnej dohody, písomne uzatvorenej 19. marca 1969 medzi piatimi hlavnými výrobcami FVZ v danom období, bolo vyriešiť situáciu nadmernej kapacity na európskom trhu. Dohoda upravovala aj každoročné prehodnotenie predajných kvót. Následne bol zavedený aj mechanizmus sledovania na kontrolu dohody o trhu a na riešenie konfliktov v prípade veľkých odchýlok v porovnaní s dohodnutými kvótami prostredníctvom kompenzačného systému. Dohody zakladajúce kartel boli nazvané CEPA (Centre d'étude des phosphates alimentaires). S cieľom zaručiť fungovanie a trvalosť kartelu táto dohoda viedla k osobitným doplnkovým dohodám a iným regionálnym poddohodám. Účasť francúzskych výrobcov na CEPA bola potvrdená od roku 1970. Od roku 1978 účastníci kartelu reagovali na kritickú situáciu na trhu tak, že sa reorganizovali na tri poddohody. V rokoch 1991 a 1992 účastníci kartelu zvažovali návrat k jednotnej štruktúre (Super CEPA) zahŕňajúcej päť krajín strednej Európy (Nemecko, Rakúsko, Belgicko, Holandsko a Švajčiarsko), Dánsko, Fínsko, Maďarsko, Írsko, Nórsko, Poľsko, Spojené kráľovstvo a Švédsko. Diskusie sa viedli na dvoch úrovniach: „centrálne stretnutia“ alebo stretnutia „na európskej úrovni“, počas ktorých boli prijaté všeobecnopolitické rozhodnutia, a „stretnutia expertov“, počas ktorých na národnej alebo regionálnej úrovni účastníci kartelu vykonávajúci činnosť v týchto konkrétnych krajinách alebo regiónoch viedli hlbšie diskusie. Táto osobitná štruktúra súvisela so subjektmi vo Francúzsku, kde nekalý mechanizmus pretrvával na národnej úrovni.

16 Pokiaľ ide konkrétnejšie o žalobkyne, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Timab bola v čase, keď začala vyvážať veľká množstvá mimo Francúzska, zapojená popri francúzskej časti kartelu aj do regionálneho rámca Super CEPA. V septembri 1993 sa začala zúčastňovať na dohodách Super CEPA. Popri stretnutiach Super CEPA sa zúčastňovala na stretnutiach týkajúcich sa Francúzska a na stretnutiach týkajúcich sa Španielska (odôvodnenia 123, 131, 138 a 143 napadnutého rozhodnutia).

17 Komisia pri stanovovaní výšky pokuty uloženej každému podniku vychádzala z usmernení k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia z roku 2006“).

18 Po prvé Komisia definovala hodnotu relevantných predajov zodpovedajúcich predajom FVZ, ktoré uskutočnil podnik na území členských štátov Európskej únie a zmluvných strán Dohody o EHP, ktorých sa týkalo porušenie. Namiesto použitia hodnoty predajov uskutočnených podnikom počas posledného celého roka, v ktorom sa podnik zúčastňoval na porušení, ako je to pre obvyklé pre prípady upravené v ods. 13 usmernení z roku 2006, Komisia v tomto prípade považovala za primeranejšie použiť skutočné predaje vykonané podnikmi počas dĺžky trvania ich účasti na porušení, a to najmä s prihliadnutím na mimoriadne veľkú dĺžku trvania kartelu, jeho geografický rozsah, skutočnosť, že určité územia, ktorých sa dotýkali predmetné postupy, spadali pod právomoc súdu Únie a pôsobnosť článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody EHP až od pristúpenia dotknutých krajín k Únii alebo EHP, ako aj skutočnosť, že hodnota predajov uskutočnených stranami sa v priebehu rokov počas ich účasti menila (odôvodnenie 321 napadnutého rozhodnutia).

19 Po druhé Komisia poukázala na to, že vzhľadom na závažnosť spáchaného porušenia bolo vhodné stanoviť percentuálny pomer hodnoty predajov predmetných výrobkov, ktoré sa majú zohľadniť pri výpočte základnej výšky pokuty, na 17 %, a to vo vzťahu ku všetkým účastníkom kartelu (odôvodnenia 324 až 328 napadnutého rozhodnutia).

20 Po tretie bola vo vzťahu k podnikom, ktoré nedisponovali historickými údajmi zodpovedajúcimi skutočným predajom v jednotlivých krajinách, s ich súhlasom uplatnená hodnota relevantných predajov tak, že sa predaje uskutočnené počas posledného celého roka porušenia vynásobili dĺžkou trvania porušenia zo strany predmetného podniku v súlade s ustanoveniami odseku 24 usmernení z roku 2006 (odôvodnenia 321 a 331 napadnutého rozhodnutia).

21 Po štvrté Komisia usúdila, že okolnosti veci odôvodňovali zahrnutie zvýšenia o 17 % do základnej výšky pokuty ročného priemeru hodnoty predajov uskutočnených za obdobie porušenia, aby sa tak zabezpečil odradzujúci účinok v súlade s odsekom 25 usmernení z roku 2006, a to vo vzťahu ku všetkým účastníkom kartelu (odôvodnenia 332 až 335 napadnutého rozhodnutia).

22 Po piate Komisia nezohľadnila priťažujúce ani poľahčujúce okolnosti vo vzťahu k žiadnemu účastníkovi kartelu (odôvodnenia 337 až 347 napadnutého rozhodnutia).

23 Po šieste Komisia uplatnením stropu 10 % celkového obratu vo vzťahu k pokutám uloženým v súlade s článkom 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 znížila základnú výšku pokuty, pokiaľ ide o niekoľkých účastníkov. Základná výška pokuty žalobcov neprekračovala 10 % celkového obratu za rok 2009, a Komisia ju preto neupravila.

24 Po siedme, pokiaľ ide o oznámenie o spolupráci, Komisia rozhodla, že je opodstatnené priznať spoločnosti Kemira, ako aj spoločnostiam Yara Phosphates Oy a Yara Suomi Oy, pričom posledné dve boli súčasťou toho istého podniku ako Kemira, zníženie výšky pokuty o 100 % na základe bodu 8 písm. a) oznámenia o spolupráci (odôvodnenie 349 až 350 napadnutého rozhodnutia). Komisia tiež priznala zníženie o 50 % spoločnosti Tessenderlo Chemie na základe bodu 23 oznámenia o spolupráci za obdobie od 31. marca 1989 a usúdila, že tejto spoločnosti nebude uložená žiadna pokuta za obdobie od 19. marca 1969 do 31. marca 1989 (odôvodnenie 353 napadnutého rozhodnutia). Zníženie o 25 % výšky pokuty bolo priznané spoločnosti Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química a jej materskej spoločnosti José de Mello SGPS (odôvodnenie 355 napadnutého rozhodnutia). Napokon Komisia priznala žalobkyniam zníženie o 5 % výšky pokuty (odôvodnenie 359 napadnutého rozhodnutia).

25 Po ôsme, keďže nebolo uplatnené oznámenie Komisie o vedení konania o urovnaní s cieľom prijať rozhodnutia podľa článku 7 a článku 23 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 v prípadoch kartelov (Ú. v. EÚ C 167, 2008, s. 1, ďalej len „oznámenie o urovnaní“), žalobkyniam nebolo priznané žiadne zníženie z dôvodu začatia konania o urovnaní. Za urovnanie Komisia v samostatnom rozhodnutí odmenila adresátov uvedeného rozhodnutia znížením o 10 % výšky pokuty, ktorá im mala byť uložená (odôvodnenia 361 a 362 napadnutého rozhodnutia).

26 Po deviate žiadosť žalobkýň o zníženie výšky pokuty na základe absencie schopnosti platiť (bod 35 usmernení z roku 2006) bola zamietnutá, zatiaľ čo žiadosti spoločnosti [*dôverné*] sa čiastočne vyhovelo (odôvodnenie 372 až 375 napadnutého rozhodnutia).

27 Ako už bolo uvedené v bode 1 vyššie, Komisia v článku 1 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že žalobkyne porušili článok 101 ZFEÚ a od 1. januára 1994 článok 53 Dohody EHP tým, že od 16. septembra 1993 do 10. februára 2004 sa zúčastňovali na jedinom a pokračujúcom porušení pokrývajúcom väčšinu územia členských štátov a zmluvných strán Dohody o EHP, ktorého cieľom boli rozdelenie európskeho trhu s FVZ pridelením predajných kvót a klientov účastníkom kartelu, koordinácia cien a – v potrebnom rozsahu – podmienok predaja.

28 Podľa článku 2 napadnutého rozhodnutia Komisia za toto porušenie uložila spoločnostiam Timab a CFPR solidárne pokutu 59 850 000 eur.

Konanie a návrhy účastníkov konania

29 Žalobkyne návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 1. októbra 2010 podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

30 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 5. novembra 2010 žalobkyne navrhli, aby Všeobecný súd prijal opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, ktorého predmetom by bolo nariadiť Komisii poskytnúť mu štyri skupiny dokumentov týkajúcich sa napadnutého rozhodnutia alebo samostatného rozhodnutia, a to s cieľom podporiť ich určité dôvody.

31 Dňa 6. januára 2011 predložila Komisia vyjadrenie k žalobe.

32 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania z 1. februára 2011 Všeobecný súd na základe článku 64 svojho rokovacieho poriadku vyzval Komisiu, aby predložila dokumenty, o ktoré žiadali žalobkyne.

33 Opatrením týkajúcim sa dokazovania zo 16. marca 2011 Všeobecný súd na základe článku 65 písm. b) a článku 66 ods. 1 rokovacieho poriadku, uplatniac článok 67 ods. 3 druhý pododsek tohto rokovacieho poriadku, nariadil Komisii, aby predložila dokumenty, ktoré nepredložila v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania uvedeného v bode 32. Komisia v stanovenej lehote vyhovela tomuto opatreniu týkajúcemu sa dokazovania.

34 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania z 28. júna 2011 Všeobecný súd vyzval Komisiu, aby poskytla niektoré spresnenia týkajúce sa dokumentov uvedených v bode 33 a umožnil Komisii vypočuť dotknuté podniky v súvislosti s prípadne dôvernou povahou údajov, ktoré sa ich týkali a ktoré sa nachádzali v predmetných dokumentoch.

35 Následne boli žalobkyniam doručené určité dokumenty, ktoré sa však nemohli použiť na iné účely ako na tie, kvôli ktorým boli doručené, a uvedené dokumenty a číselné údaje v nich uvedené preto nemohli byť zverejnené. Časť dokumentov poskytnutých Komisiou bola odňatá zo spisu a vrátená Komisii.

36 Replika bola podaná do kancelárie Všeobecného súdu 22. marca 2012. Duplika bola doručená do kancelárie Všeobecného súdu 21. júna 2012.

37 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (ôsma rozšírená komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 rokovacieho poriadku vyzval Komisiu, aby predložila určité dokumenty, a položil jej otázky, pričom ju vyzval, aby na ne písomne odpovedala. Komisia týmto žiadostiam vyhovela v stanovenej lehote.

38 Pred pojednávaním zástupcovia žalobkýň podpísali dohodu o dôvernosti a v kancelárii Všeobecného súdu mali možnosť nahliadnuť do časti dôverného znenia samostatného rozhodnutia, ktoré predstavovalo jeden z dokumentov vyžiadaných v rámci opatrenia týkajúceho sa dokazovania.

39 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté počas pojednávania, ktoré sa konalo čiastočne s vylúčením verejnosti 11. júla 2014.

40 Na pojednávaní žalobkyne vyhlásili, že sa vzdávajú svojich žalobných dôvodov založených na porušení zásady zákazu retroaktivity usmernení z roku 2006, zohľadnení nadmerného trvania správneho konania ako poľahčujúcej okolnosti, porušení zásady rovnosti zaobchádzania a oznámenia o spolupráci, pokiaľ ide o ich spoluprácu v porovnaní so spoluprácou zo strany Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química, a v rámci žalobného dôvodu založeného na porušení článku 23 nariadenia č. 1/2003 svojich tvrdení rozvinutých v replike a týkajúcich sa vzťahu medzi uplatnením zníženia o 10 % z dôvodu urovnania a uplatnením stropu 10 % upraveného v článku 23 uvedeného nariadenia, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania.

41 Žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— subsidiárne zrušil článok 1 napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej Komisia tvrdila, že sa zúčastnili na činnostiach súvisiacich s podmienkami predaja a kompenzačným systémom,

— tiež subsidiárne a v každom prípade zmenil článok 2 napadnutého rozhodnutia a podstatne znížil výšku pokuty, ktorá im bola solidárne uložená,

— uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

42 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— uložil žalobkyniam povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

43 Žalobkyne na podporu svojej žaloby uvádzajú určitý počet žalobných dôvodov, ktoré možno rozdeliť do troch skupín. Prvá skupina žalobných dôvodov sa týka konania o urovnaní a najmä skutočnosti, že žalobkyne z neho vystúpili, druhá skupina žalobných dôvodov sa týka určitých praktík predstavujúcich predmetný kartel, konkrétne kompenzačného mechanizmu a podmienok predaja, a napokon tretia skupina žalobných dôvodov sa týka viacerých aspektov výpočtu výšky pokuty.

O návrhoch na zrušenie napadnutého rozhodnutia

O konaní o urovnaní

44 V rámci tejto skupiny žalobných dôvodov žalobkyne predkladajú súbor tvrdení týkajúcich sa porušenia práv na obhajobu, textov upravujúcich konanie o urovnaní, zásady ochrany legitímnej dôvery a zásady riadnej správy vecí verejných, ako aj zneužitia právomoci.

45 Žalobkyne v podstate Komisii vytýkajú, že na podnik, ktorý vystúpil z konania o urovnaní, uplatnila vyššiu pokutu, ako je maximálny rozsah, o ktorom sa uvažovalo pri rozhovoroch o urovnaní.

46 Žalobkyne tvrdia, že došlo k viacerým porušeniam ich práv na obhajobu, pričom prvé vyplýva z nesprávnych právnych posúdení a nesprávneho posúdenia skutkových okolností, ktorých sa dopustila Komisia, druhé z porušenia práva neobviniť sa sám a tretie z porušenia zásady rovnosti zbraní.

47 Po prvé Komisia nesprávne vykladala ich žiadosť o to, aby sa na ne vzťahovalo oznámenie o spolupráci, a ich odpoveď na žiadosť o informácie.

48 Popierajú, že by radikálne zmenili stratégiu po tom, čo sa oboznámili s rozsahom pokút. Tvrdia totiž, že len uplatnili odsek 11 (súhlasiť s účasťou na rozhovoroch o urovnaní) a odsek 16 (rozhodnúť sa na základe získaných informácií, či budú s urovnaním súhlasiť alebo nie) oznámenia o urovnaní, pretože nemohli uznať porušenie tak, ako ho posúdila Komisia. Navyše ich žiadosť, aby sa na ne vzťahovalo oznámenie o spolupráci, opisuje len skutkové okolnosti a neobsahuje žiadne posúdenie toho, či šlo o jediné porušenie. Nesprávne posúdenie skutkových okolností, ktorého sa dopustila Komisia a ktoré im v žiadnom prípade nemožno pripísať, vyplýva z nedostatočnej analýzy spisu z hľadiska povinnosti Komisie starostlivo a nestranne skúmať prípady, ktoré sú jej predložené. Všetky zriedkavé dokumenty spomínajúce názov Timab, pokiaľ ide o skutkové okolnosti spred 16. septembra 1993, umožňujú dospieť k záveru, že Timab sa na stretnutiach CEPA nezúčastňovala.

49 Po druhé, pokiaľ ide o porušenie práva neobviniť sa sám, žalobkyne pripomínajú „právo“ podnikov, upravené v odseku 16 oznámenia o urovnaní, „rozhodnúť sa na základe získaných informácií, či budú s urovnaním súhlasiť alebo nie“. Táto možnosť podnikov sa podľa žalobkýň zakladá na výkone práv na obhajobu a práva neobviniť sa sám. Trestanie vystúpenia z konania o urovnaní teda porušuje právo neobviniť sa sám, ktoré vyplýva z práv na obhajobu.

50 Po tretie, pokiaľ ide o zásadu rovnosti zbraní, žalobkyne tvrdia, že nemohli predvídať, že Komisia značne skráti trvanie porušenia a zároveň im uloží jasne zvýšenú pokutu. Asymetrickosť informácií, ktorou sa vyznačovalo konanie, znevýhodnila žalobkyne a zjavne tak zasiahla do zásady rovnosti zbraní a do ich práv na obhajobu.

51 Ďalej žalobkyne poukazujú na porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery a zásady riadnej správy vecí verejných, ako aj na existenciu zneužitia právomoci.

52 Pokiaľ ide o zásadu ochrany legitímnej dôvery, žalobkyne usudzujú, že Komisia nemohla prijať rozhodnutie narúšajúce ich očakávania založené na presných uisteniach, ktoré dostali od Komisie v súvislosti s obsahom rozhodnutia, ktorého prijatie pripravovala.

53 Pokiaľ ide o zásadu riadnej správy vecí verejných, žalobkyne poukazujú na to, že nemohli predvídať úvahu sledovanú Komisiou v napadnutom rozhodnutí, a to najmä z ohľadom na vypočutie z 24. februára 2010, ktoré nadväzovalo na oznámenie o výhradách, a na stretnutie zo 7. júna 2010. Na tomto stretnutí bola nastolená možnosť menšieho zníženia na základe spolupráce, ale nie zrušenie z dôvodu poľahčujúcich okolností ani, *a fortiori*, dôvody takéhoto zrušenia.

54 Komisia sa napokon údajne dopustila zneužitia právomoci tým, že rozhodla o vyslovení ťažšej sankcie z dôvodu odmietnutia urovnania.

55 Komisia popiera tvrdenia žalobkýň.

56 Treba pripomenúť, že v rámci tohto konania žalobkyne usudzujú, že boli „potrestané“ za to, že vystúpili z konania o urovnaní, vyššou pokutou, ako je tá, ktorú mali právo očakávať. Ich obhajoba voči výhradám, ktoré Komisia uplatnila v riadnom správnom konaní, sleduje uznanie existencie odlišných porušení a v dôsledku toho nároku na zníženie výšky pokuty. Podľa žalobkýň by okrem toho výška pokuty nemala byť v žiadnom prípade vyššia ako výška pokuty zodpovedajúca hornej hranici (zvýšenej o 10 %) rozsahu pokút, ktorý im bol oznámený s cieľom urovnania.

57 Vzhľadom na to sa ich výhrady týkajú hlavne skutočnosti, že im bola uložená oveľa vyššia výška pokuty ako tá, ktorá bola plánovaná pôvodne. Bez ohľadu na ich kritické poznámky týkajúce sa konania o urovnaní sa ich výhrady, založené konkrétne na porušení práv na obhajobu, zásady rovnosti zbraní, zásady ochrany legitímnej dôvery a zásady riadnej správy vecí verejných, ako aj na zneužití právomoci, v podstate týkajú riadneho správneho konania, ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia.

– Úvodné pripomienky

58 Na úvod Všeobecný súd usudzuje, že predtým, ako bude skúmať výhrady predložené v rámci tejto prvej skupiny žalobných dôvodov, je užitočné krátko pripomenúť, v čom spočíva konanie o urovnaní.

59 Konanie o urovnaní bolo zavedené nariadením Komisie (ES) č. 622/2008 z 30. júna 2008, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 773/2004, pokiaľ ide o vedenie konania o urovnaní v prípadoch kartelov (Ú. v. EÚ L 171, s. 3). Toto konanie bolo spresnené v oznámení o urovnaní.

60 Cieľom tohto nového konania zjednodušiť a zrýchliť správne konania, ako aj znížiť počet žalôb podaných na súd Únie, aby sa tak Komisii umožnilo riešiť viac vecí s rovnakými zdrojmi.

61 Konanie o urovnaní v podstate predpokladá, že podniky, ktoré sú predmetom vyšetrovania, proti ktorým existujú dôkazy a ktoré si zvoli konanie o urovnaní, priznajú svoju účasť na porušení, za určitých podmienok sa vzdajú svojho práva na prístup k správnemu spisu a svojho práva byť vypočutý a súhlasia s tým, že im budú doručené oznámenie o výhradách a konečné rozhodnutie v dohodnutom úradnom jazyku Únie (oznámenie o urovnaní, ods. 20). Okrem toho ak oznámenie o výhradách odráža návrhy uvedených podnikov na urovnanie, uvedené podniky sú povinné odpovedať naň v stanovenej lehote, pričom potvrdia, že uvedené vyhlásenie zodpovedá obsahu ich návrhov na urovnanie a že ich záväzok pokračovať v účasti na konaní o urovnaní teda nie je spochybnený (oznámenie o urovnaní, ods. 26).

62 Ako protihodnotu im Komisia prizná 10 % zníženie výšky pokuty, ktorá by im bola uložená na konci riadneho správneho konania pri uplatnení jej usmernenia týkajúceho sa pokút a oznámenia o spolupráci (oznámenie o urovnaní, odseky 30 až 33).

63 Spolupráca v rámci politiky „zhovievavosti“ a spolupráca v rámci konania o urovnaní môžu mať doplnkovú povahu, no rozhodnutie začať konanie o urovnaní prislúcha na rozdiel od prvého typu spolupráce, kedy iniciatíva prináleží žiadajúcej spoločnosti, výlučne Komisii.

64 Z odôvodnenia 4 nariadenia č. 622/2008 vyplýva, že Komisia musí zohľadňovať pravdepodobnosť dosiahnutia spoločného stanoviska týkajúceho sa rozsahu prípadných výhrad so zúčastnenými stranami v primeranom časovom rámci vzhľadom na také faktory, akými sú napríklad počet zúčastnených strán, predvídateľné sporné stanoviská v súvislosti s prisudzovaním zodpovednosti a rozsah, v akom sa napádajú fakty. Z toho odôvodnenia tiež vyplýva, že Komisia môže zohľadniť iné faktory ako prípadnú procesnú efektívnosť, napríklad možnosť prijatia možného precedentného rozhodnutia. Z toho vyplýva, že Komisia má rozsiahlu diskrečnú právomoc pri určovaní vecí, v ktorých je vhodné dosiahnuť dohodu o urovnaní.

65 Okrem toho kým cieľom politiky zhovievavosti je zverejniť kartely a uľahčiť úlohu, ktorú má v tejto súvislosti Komisia, politika urovnania slúži skôr efektívnosti konania v oblasti kartelov. Konanie o urovnaní tak môže umožniť Komisii riešiť veci v oblasti kartelov rýchlejšie a efektívnejšie prostredníctvom zjednodušeného konania.

66 Konanie o urovnaní sa v podstate odohráva nasledujúcim spôsobom. Konanie iniciuje Komisia so súhlasom dotknutých podnikov (oznámenie o urovnaní, ods. 5, 6 a 11). Písomné vyhlásenie, ktorým podnik oznámi, že je pripravený zúčastniť sa rozhovorov o urovnaní za účelom prípadného predloženia návrhov na urovnanie, nijako neznamená, že uznáva svoju účasť na akomkoľvek porušení alebo že zaň nesie zodpovednosť (oznámenie o urovnaní, ods. 11).

67 Hneď po začatí konania sú podniky, voči ktorým sa vedie vyšetrovanie a ktoré sa zúčastňujú na konaní o urovnaní, informované Komisiou pri dvojstranných rozhovoroch o základných aspektoch, „ktoré zahŕňajú napríklad namietané skutočnosti, ich právnu kvalifikáciu, závažnosť a dobu trvania údajného kartelu, prisudzovanie zodpovednosti, odhadovaný rozsah pravdepodobných pokút a takisto dôkazy, na ktorých sú založené prípadné námietky“ (oznámenie o urovnaní, ods. 16). Tento nástroj umožňuje stranám uviesť svoje stanovisko k výhradám, ktoré by Komisia mohla voči nim vzniesť, a rozhodnúť sa na základe získaných informácií, či budú s urovnaním súhlasiť alebo nie (oznámenie o urovnaní, ods. 16).

68 Práve na základe oznámenia týchto informácií majú dotknuté podniky možnosť zvoliť si konanie o urovnaní a predložiť návrh na urovnanie, v ktorom v podstate výslovne priznajú svoju zodpovednosť za porušenie, prijmú rozsah pokút a potvrdia, že nemajú v úmysle požiadať o prístup k spisu alebo o nové vypočutie, okrem prípadu, že by oznámenie o výhradách a rozhodnutie Komisie neodrážali ich návrh na urovnanie (oznámenie o urovnaní, ods. 20).

69 V nadväznosti na toto uznanie zodpovednosti a na potvrdenie poskytnuté dotknutými podnikmi im Komisia doručí oznámenie o výhradách a následne prijme konečné rozhodnutie. Toto rozhodnutie sa v podstate zakladá na skutočnosti, že strany jednoznačne uznali svoju zodpovednosť, nepopreli oznámenie o výhradách a zachovali svoj záväzok dospieť k urovnaniu (oznámenie o urovnaní, ods. 23 až 28).

70 Pokiaľ sa dotknutý podnik nerozhodne pre urovnanie, konanie vedúce ku konečnému rozhodnutiu je namiesto ustanovení upravujúcich konanie o urovnaní upravené všeobecnými ustanoveniami nariadenia č. 773/2004. Rovnako je to v prípade, že Komisia sa rozhodne ukončiť konanie o urovnaní (oznámenie o urovnaní, ods. 19, 27 a 29).

71 Pokiaľ urovnanie nezahŕňa všetkých účastníkov porušenia, napríklad, ako v tomto prípade, ak podnik z konania o urovnaní vystúpi, Komisia na jednej strane v nadväznosti na zjednodušené konanie (konanie o urovnaní) prijme rozhodnutie určené účastníkom porušenia, ktorí sa rozhodli pre urovnanie, ktoré voči každému z nich odráža jeho záväzok, a na druhej strane v rámci riadneho konania prijme rozhodnutie určené účastníkom porušenia, ktorí sa pre urovnanie nerozhodli.

72 Aj v takom hybridnom prípade, zahŕňajúcom prijatie dvoch rozhodnutí s odlišnými adresátmi, ktoré nadväzujú na dve odlišné konania, však ide o účastníkov jedného a toho istého kartelu, a teda treba dodržiavať zásadu rovnosti zaobchádzania. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry si táto zásada vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a s rozdielnymi situáciami rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudok zo 14. septembra 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia, C-550/07 P, Zb., EU:C:2010:512, bod 55 a citovanú judikatúru).

73 Ako vyplýva z predchádzajúcich úvah, konanie o urovnaní je vo vzťahu k riadnemu správnemu konaniu – ktoré je kontradiktórne – alternatívnym správnym konaním, odlišným od tohto konania a vykazujúcim určité osobitosti, akými sú predchádzajúce oznámenie o výhradách a oznámenie o pravdepodobnom rozsahu pokút.

74 Usmernenia k metóde stanovenia pokút, ktoré sa majú uložiť, sa však v tomto kontexte uplatňujú v plnom rozsahu. To znamená, že pri určení výšky pokuty nemožno postupovať diskriminačne vo vzťahu k stranám, ktoré sa zúčastnili na rovnakom karteli, pokiaľ ide o prvky a metódy výpočtu,

ktorých sa netýkajú osobitosti konania o urovnaní, akou je uplatnenie zníženia o 10 % za urovnanie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júla 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco/Komisia a Komisia/Alliance One International a i, C-628/10 P a C-14/11 P, Zb., EU:C:2012:479, bod 58 a citovanú judikatúru).

– O zvýšení pokuty vo vzťahu k oznámenému rozsahu

75 V tejto veci sa žalobkyne rozhodli prerušiť rozhovory smerujúce k urovnaniu.

76 Ako oprávnene zdôraznili, naozaj mali právo urobiť to. V tejto súvislosti je vhodné uviesť, že konanie o urovnaní je dobrovoľným konaním (pozri bod 120 nižšie) a okrem toho je odlišným konaním vo vzťahu k riadnemu konaniu. Odsek 19 oznámenia o urovnaní stanovuje, že ak podnik vystúpi z konania o urovnaní, čiže v prípade, že nepredloží návrh na urovnanie, potom postup, výsledkom ktorého je prijatie konečného rozhodnutia, musí dodržiavať všeobecné ustanovenia, najmä článok 10 ods. 2 (odpoveď na oznámenie o výhradách), článok 12 ods. 1 (vypočutie) a článok 15 ods. 1 (prístup k spisu) nariadenia č. 773/2004, namiesto ustanovení, ktorými sa spravuje konanie o urovnaní.

77 V tejto veci Komisia v rámci riadneho správneho konania zaslala žalobkyniam oznámenie o výhradách, ktoré ako včasné sprístupňovanie informácií v rámci konania o urovnaní uvádzalo, že žalobkyne sa od roku 1978 do roku 2004 zúčastnili na zúčastnili na jedinom a pokračujúcom porušení.

78 V odôvodnení 318 napadnutého rozhodnutia Komisia po skúmaní tvrdení žalobkýň v ich odpovedi na oznámenie o výhradách a po oboznámení sa s iným výkladom ich vyhlásení usúdila, že nemôže s dostatočnou právnou istotou preukázať, že žalobkyne mali vedomosť o globálnom karteli vykonávanom od roku 1978 a že sa na ňom zúčastňovali. Spresnila najmä, že sa nemôže oprieť o podklady predložené žalobkyňami v ich žiadosti o to, aby sa na ne vzťahovalo oznámenie o spolupráci, čo boli podstatné dôkazné prostriedky na to, aby dospela k záveru o ich účasti pred rokom 1993.

79 V rámci konania o urovnaní Komisia žalobkyne informovala, že im bude solidárne uložená pokuta v maximálnej výške od 41 do 44 miliónov eur za ich účasť na jedinom a pokračujúcom porušení od 31. decembra 1978 do 10. februára 2004, ktorá okrem zníženia o 10 % za urovnanie zahŕňala zníženie o 35 % z dôvodu poľahčujúcich okolností na základe usmernení z roku 2006, priznané za to, že Komisii povolili rozšíriť dĺžku trvania ich účasti na karteli, a zníženie o 17 % na základe oznámenia o spolupráci.

80 Komisia v napadnutom rozhodnutí prijatom v nadväznosti na riadne konanie dospela k výške pokuty 59 850 000 eur po znížení základnej výšky pokuty o 5 % na základe oznámenia o spolupráci.

81 Ja pravda, že na prvý pohľad sa takéto zvýšenie sumy pokuty, hoci dĺžka trvania porušenia bola znížená približne o pätnásť rokov, môže javiť paradoxné.

82 Z tohto hľadiska však treba uviesť, že Komisia len uplatnila rovnakú metódu výpočtu výšky pokuty upravenú v usmerneniach z roku 2006 tak pri výpočte rozsahu pokút v štádiu konania o urovnaní, ako aj výšky pokuty, ktorá bola napokon uložená napadnutým rozhodnutím a samostatným rozhodnutím. Detaily výpočtu boli v rámci konania o urovnaní v súlade s pravidlami upravujúcimi konanie o urovnaní oznámené a vysvetlené každému účastníkovi tohto konania. Komisia z dôvodov uvedených v bode 18 vyššie pri stanovení základnej výšky pokuty použila hodnotu predajov, ktoré predmetný podnik skutočne vykonal počas rokov, kedy trvalo porušenie, a stanovila pomer hodnoty predajov zohľadnený na základe závažnosti na 16 % (dolná hranica rozsahu) alebo na 17 % (horná hranica rozsahu), pričom dodatočnú výšku vypočítanú na základe ročného priemeru predajov uskutočnených počas obdobia porušenia pripočítala tak, že na účely odradzujúceho účinku uplatnila percentuálnu hodnotu buď 16 % ako najnižšiu sumu alebo 17 % ako najvyššiu sumu rozsahu.

83 Hoci hodnota predajov uskutočnených žalobkyňami za obdobie zohľadnené v konaní o urovnaní (1978 – 2004) bola 529 miliónov eur (zaokrúhlene), čo viedlo k pôvodnej základnej sume 90 miliónov eur, táto hodnota predajov bola za obdobie uplatnené v napadnutom rozhodnutí (1993 – 2004) 341 miliónov eur (zaokrúhlene), čo viedlo k pôvodnej základnej sume 58 miliónov eur (zaokrúhlene), pričom v oboch prípadoch bola na účely odradzujúceho účinku použitá sadzba závažnosti 17 %.

84 Rovnako hoci priemer predajov za obdobie porušenia zohľadnené v konaní o urovnaní bol 21 miliónov eur, čo viedlo k dodatočnej sume viac ako 3 milióny eur, priemer za obdobie uplatnené v riadnom konaní bol 32,8 milióna eur, čo viedlo k dodatočnej sume viac ako 5 miliónov eur, pričom na účely odradzujúceho účinku bola použitá sadzba 17 %.

85 V dôsledku toho sa pôvodná základná suma zvýšená o dodatočnú sumu zvýšila na konečnú základnú sumu 93 miliónov eur v konaní o urovnaní a na sumu 63 miliónov eur v riadnom konaní.

86 Bezprostredným následkom skutočnosti, že sa už nezohľadnil obrat za obdobie od roku 1978 do roku 1993 (ďalej len „prvé obdobie“) v hodnote viac ako 180 miliónov eur, bolo zvýšenie priemeru výšky hodnoty predajov, a teda dodatočná suma uvedená v bode 84 vyššie. V priebehu obdobia zohľadneného v napadnutom rozhodnutí (1993 – 2004) (ďalej len „druhé obdobie“), sa totiž obrat výrazne zvýšil – na hodnotu 341 miliónov eur –, vzhľadom na skutočnosť, že činnosť žalobkýň v tomto období napredovala a geograficky sa rozšírila.

87 Keď je určená konečná základná suma, Komisia ju môže upraviť smerom nahor alebo nadol, a to vzhľadom na priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, ktoré charakterizujú účasť každého z dotknutých podnikov. V prípade, že je uplatniteľné oznámenie o spolupráci alebo oznámenie o urovnaní, túto sumu možno ešte znížiť. Hoci v tejto veci bola základná suma pokuty navrhnutá v konaní o urovnaní vyššia ako suma uplatnená v riadnom konaní (pozri bod 85 vyššie), významnejšie zníženia navrhnuté v konaní o urovnaní viedli k nižšej výške pokuty. Vyššia dodatočná suma vyplývajúca zo zvýšenia priemeru ročných predajov, ako aj neuplatnenie zníženia o 35 % z dôvodu poľahčujúcich okolností, nižšie zníženie priznané na základe oznámenia o spolupráci (5 % namiesto 17 %) a neuplatnenie zníženia o 10 % upraveného v oznámení o urovnaní mali za následok, že napadnutým rozhodnutím bola žalobkyniam uložená pokuta vo vyššej sume ako pokuta navrhnutá v konaní o urovnaní.

88 Vyvstáva teda otázka, či tak, ako tvrdia žalobkyne, Komisia „potrestala“ ich vystúpenie z konania o urovnaní, a či bola Komisia viazaná rozsahom pokút, ktorý oznámila v konaní o urovnaní.

89 Na tieto otázky treba odpovedať záporne.

90 V tejto veci treba uviesť, že konečné rozhodnutie musí zohľadniť všetky relevantné okolnosti v čase rozhodnutia, zahŕňajúce všetky informácie a všetky tvrdenia, ktoré predloží podnik pri príležitosti výkonu svojho práva byť vypočutý. Na rozdiel od tvrdení žalobkýň vzhľadom na ich tvrdenia spochybňujúce ich účasť tak, ako bola opísaná v oznámení o výhradách za obdobie pred rokom 1993, bola Komisia vystavená novému súboru okolností: nemohla sa už opierať o vyhlásenia žalobkýň v ich žiadosti o zhovievavosť, pričom novým prvkom bolo upustenie od prvého obdobia (1978 – 1993), ktoré bolo zohľadnené v konaní o urovnaní. Z toho vyplýva, že Komisia bola povinná opätovne preskúmať spis, znovu definovať zohľadnené trvanie a prípadne upraviť spôsob výpočtu pokuty.

91 Pokiaľ ide o úpravu spôsobu výpočtu pokuty, je nesporné, že rozsah odhadovaný počas konania o urovnaní sa týkal oboch období (od roku 1978 do roku 2004). Upustenie od prvého obdobia (1978 – 1993) malo za následok skrátenie trvania porušenia, ako aj opätovné preskúmanie uplatnenia oznámenia o spolupráci a usmernení z roku 2006. Komisia usúdila, že už nie je možné odmeniť sebaobvinenie týkajúce sa obdobia od roku 1978 do roku 1993, od ktorého sa vtedy upustilo.

92 V tejto súvislosti je dôležité pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že zníženie sumy pokuty na základe spolupráce počas správneho konania je odôvodnené iba vtedy, ak konanie daného podniku umožnilo Komisii zistiť existenciu porušenia s menšími ťažkosťami, prípadne ho ukončiť (rozsudky zo 16. novembra 2000, SCA Holding/Komisia, C-297/98 P, Zb., EU:C:2000:633, bod 36; z 10. mája 2007, SGL Carbon/Komisia, C-328/05 P, Zb., EU:C:2007:277, bod 83, a zo 14. mája 1998, BPB de Eendracht/Komisia, T-311/94, Zb., EU:T:1998:93, bod 325).

93 Rovnako z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ sa žiadosť o uplatnenie oznámenia o spolupráci týka odlišného kartelu, ako je ten, ktorý Komisia rieši a ktorý sa navyše ukáže premlčaný, neexistuje žiadna pridaná hodnota a Komisia nemá povinnosť odmeniť túto spoluprácu, keďže neuľahčuje vyšetrovanie. Táto úvaha sa vzťahuje aj na spoluprácu nazývanú „mimo zhovievavosti“ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 12. decembra 2007, BASF a UCB/Komisia, T-101/05 a T-111/05, Zb., EU:T:2007:380, bod 222, a z 28. apríla 2010, Oxley Threads/Komisia, T-448/05, EU:T:2010:166, body 129 a 130).

94 V tejto veci zo zápisníc z troch dvojstranných stretnutí, ktoré sa konali v rámci konania o urovnaní, vyplýva, že žalobkyne na druhom stretnutí tvrdili, že v súlade s bodom 23 oznámenia o spolupráci im má byť priznaná čiastočná imunita za obdobie od roku 1978 do roku 1992. Na podporu tejto žiadosti uviedli skutočnosť, že bez ich priznaní by sa Komisia mohla opierať len o izolované poznámky týkajúce sa štyroch stretnutí, ktoré sa konali v roku 1983, a o nedostatočné vyhlásenia spoločností Kemira a Tessenderlo Chemie. Na tom istom stretnutí Komisia uznala, že ich priznania mali rozhodujúcu hodnotu pri preukázaní ich účasti na karteli týkajúcom sa tohto obdobia. Na treťom stretnutí v rámci konania o urovnaní Komisia uviedla, že nemôže priznať čiastočnú imunitu, o ktorú žiadali žalobkyne, keďže ich spolupráca umožnila len zistiť ich vlastnú účasť, a nie rozšíriť trvanie a pôsobnosť kartelu ako takého. Na druhej strane bola pripravená priznať zníženie z dôvodu poľahčujúcich okolností spočívajúce v odmene ich spolupráce mimo oznámenia o spolupráci. Keďže však žalobkyne upustili od predloženia návrhu na urovnanie a následne vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách popreli svoju účasť na jedinom porušení pred rokom 1993, Komisia napokon z dôvodov uvedených v bode 78 vyššie nezohľadnila prvé obdobie ako obdobie ich účasti na porušení.

95 Preto Komisia oprávnene rozhodla neuplatniť pôvodne plánované zníženie z dôvodu poľahčujúcich okolností, čiže zníženie o 35 % „mimo zhovievavosti“ na základe odseku 29 usmernení z roku 2006. Podobne upustenie od prvého obdobia malo tiež dosah na zníženie o 17 % na základe oznámenia o spolupráci. Otázka, či Komisia pochybila pri posúdení pridanej hodnoty spolupráce žalobkýň na základe uvedeného oznámenia, bude analyzovaná v bode 170 a nasledujúcich bodoch. Z toho vyplýva, že tvrdenie žalobkýň, že Komisia potrestala ich vystúpenie z konania o urovnaní, treba s výhradou otázky o odmene ich spolupráce v rámci oznámenia o spolupráci zamietnuť.

96 Navyše treba uviesť, že Komisia nie je viazaná rozsahom oznámeným pri rozhovoroch v rámci konania o urovnaní. Ide totiž o odlišné konanie, ako je to, ktoré nakoniec prebiehalo a ktoré viedlo k prijatiu napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o riadne správne konanie, pri ktorom treba ešte určiť zodpovednosť, Komisia je viazaná len oznámením o výhradách, ktoré nestanovuje rozsah pokút, a je povinná zohľadniť nové okolnosti, s ktorými sa pri tomto konaní oboznámila.

97 Žalobkyne svojou argumentáciou vytýkajú Komisii, že nevysvetlila rozdiel medzi pôvodným rozsahom pokút a výškou pokuty, ktorá im napokon bola uložená v napadnutom rozhodnutí, túto argumentáciu však treba zamietnuť.

98 Treba totiž pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry musí oznámenie o výhradách obsahovať výklad výhrad formulovaných čo len súhrnne, no dostatočne jasne, aby sa dotknuté osoby skutočne mohli oboznámiť s konaním, ktoré im Komisia vytýka, a pred prijatím konečného rozhodnutia Komisie mohli účinne uplatniť svoju obhajobu (rozsudky z 31. marca 1993, Ahlström Osakeyhtiö a i./Komisia, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Zb., EU:C:1993:120, bod 42; z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb., EU:T:2003:76, bod 109, a zo 14. apríla 2011, Visa Europe a Visa International Service/Komisia, T-461/07, Zb., EU:T:2011:181,

bod 56). Pokiaľ ide o výšku pokút, stačí, aby Komisia v oznámení o výhradách uviedla, že bude skúmať, či je potrebné uložiť dotknutým podnikom pokuty, a aby označila hlavné skutkové a právne okolnosti, ktoré môžu viesť k uloženiu pokuty, ako je napríklad závažnosť a dĺžka trvania predpokladaného porušenia a skutočnosť, že k nemu došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti (pozri rozsudok zo 17. mája 2011, Arkema Francúzsko/Komisia, T-343/08, Zb., EU:T:2011:218, bod 54 a citovanú judikatúru).

99 Pokiaľ ide o konečné rozhodnutie, z judikatúry, ktorá je tiež ustálená, vyplýva, že Komisia musí toto rozhodnutie odôvodniť svojimi konečnými posúdeniami založenými na výsledkoch jej celého vyšetrovania, ktoré vyplynuli v čase ukončenia konania, a nie je povinná vysvetľovať prípadné rozdiely medzi jej konečnými posúdeniami obsiahnutými v konečnom rozhodnutí o uložení sankcie a jej predbežnými posúdeniami obsiahnutými v oznámení o výhradách (rozsudky zo 17. novembra 1987, BAT a Reynolds/Komisia, 142/84 a 156/84, Zb., EU:C:1987:490, bod 70, a z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Zb., EU:C:2008:392, body 64 a 65). Rovnako pri stanovení pokút za porušenie práva hospodárskej súťaže je povinnosť odôvodnenia splnená, ak Komisia vo svojom rozhodnutí uvedie posudzované skutočnosti, ktoré jej umožnili zmerať závažnosť a dĺžku trvania porušenia (rozsudky zo 16. novembra 2000, Cascades, C-279/98 P, Zb., EU:C:2000:626, body 39 až 47, a Sarrió/Komisia, C-291/98 P, Zb., EU:C:2000:631, body 76 až 80).

100 Napokon, ako tiež vyplýva z judikatúry, uvedenie rozsahu pokút už v štádiu oznámenia o výhradách by bolo v rozpore s čisto prípravnou povahou takéhoto aktu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. júna 2005, Tokai Carbon a i./Komisia, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, EU:T:2005:220, bod 141, a zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Zb., EU:T:2006:396, bod 369).

101 Z tohto hľadiska treba zdôrazniť, že rozsah pokút je nástrojom, ktorý je výlučne a špecificky spojený s konaním o urovnaní. Článok 10a ods. 2 nariadenia (ES) č. 773/2004 útvarom Komisie výslovne umožňuje oznámiť účastníkom rozhovorov o urovnaní odhad výšky pokuty, ktorá im bude uložená, z hľadiska usmernení k metóde stanovenia pokút, ustanovení oznámenia o urovnaní, prípadne oznámenia o spolupráci.

102 Logika týchto ustanovení je založená na tom, že ako vyplýva z odôvodnenia 2 nariadenia č. 622/2008 a z odseku 16 oznámenia o urovnaní, predmetnému podniku sa musí oznámiť rozsah pokút, ako aj iné aspekty, aby sa mohol účinne vyjadriť k okolnostiam zohľadneným Komisiou a rozhodnúť sa tak na základe získaných informácií, či bude s urovnaním súhlasiť alebo nie.

103 Ak sa podnik rozhodne pre urovnanie, v lehote stanovenej Komisiou predloží návrh na urovnanie, v ktorom uzná svoju zodpovednosť za porušenie a ktorý odráža výsledky rozhovorov vedených na tento účel, vrátane údaja o maximálnej výške pokút, ktorej uloženie očakáva zo strany Komisie a s ktorou súhlasí v rámci konania o urovnaní. Keďže písomné doručenie oznámenia o výhradách je povinným štádiom pred prijatím konečného rozhodnutia, Komisia následne doručí oznámenie o výhradách, ktoré odráža návrh na urovnanie, a dotknutý podnik odpovie na toto oznámenie tak, že potvrdí, že toto oznámenie zodpovedá obsahu jeho návrhu (pozri bod 69 vyššie).

104 Pokiaľ podnik nepredloží návrh na urovnanie, konanie vedúce ku konečnému rozhodnutiu je namiesto ustanovení upravujúcich konanie o urovnaní upravené všeobecnými ustanoveniami nariadenia č. 773/2004. Ako už bolo uvedené vyššie, ide teda o situáciu nazývanú „*tabula rasa*“, v ktorej musí byť zodpovednosť ešte preukázaná.

105 Z toho tiež vyplýva, že rozsah oznámený v konaní o urovnaní nie je relevantný, keďže ide o nástroj vlastný tomuto konaniu. Bolo by teda nelogické, dokonca nevhodné (pozri bod 100 vyššie), aby bola Komisia povinná uplatniť rozsah pokút, ktorý súvisel s iným konaním, od ktorého sa už upustilo.

106 Pri sledovaní tej istej logiky Komisii neprináleží žiadna povinnosť dôkladnejšieho odôvodnenia, pokiaľ využije konanie o urovnaní, ktoré má uľahčiť riešenie sporov a od ktorého sa neskôr upustí, ako povinnosť, ktorá jej prináleží, keď prijme rozhodnutie na základe riadneho konania.

107 V dôsledku toho nemôže byť úspešné tvrdenie žalobkýň, že výška ich pokuty nemôže byť v žiadnom prípade vyššia ako suma zodpovedajúca hornej hranici rozsahu pokút, ktorý im bol oznámený s cieľom urovnania, zvýšená o 10 % z dôvodu neuplatnenia oznámenia o spolupráci. Napokon, keby sa takéto tvrdenie pripustilo, zbavilo by to Komisiu možnosti uložiť pokutu primeranú novým okolnostiam existujúcim v čase prijatia jej rozhodnutia, hoci musí zohľadniť nové tvrdenia alebo dôkazné prostriedky, s ktorými bola oboznámená v riadnom správnom konaní a ktoré môžu mať dosah na určenie výšky pokuty, ktorá sa má uložiť.

– O nedostatočnosti analýzy

108 Keďže žalobkyne vytýkajú Komisii aj to, že urobila nedostatočnú analýzu, a tvrdia, že vystúpili z konania o urovnaní s cieľom opraviť tézu Komisie o ich údajnej účasti na jedinom a pokračujúcom porušení od roku 1978 (pozri bod 48 vyššie), treba preveriť, či Komisia pôvodne dostatočne skúmala spis Timab z hľadiska vytýkaného porušenia, alebo či zle vykladala informácie oznámené žalobkyňami.

109 Pokiaľ ide o výklad žiadosti žalobkýň o to, aby sa na ne vzťahovalo oznámenie o spolupráci, a ich odpovedí na žiadosti o informácie, treba konštatovať, že v uvedenej žiadosti zo 14. októbra 2008 žalobkyne uviedli, že Timab sa zúčastňovala na stretnutiach s hlavnými výrobcami FVZ v rámci a mimo rámca Európskej rady pre chemický priemysel (CEFIC), že kontakty medzi riadiacimi pracovníkmi Timab a zodpovednými pracovníkmi konkurenčných podnikov alebo viacerých z nich pri výrobe alebo predaji FVZ začali v roku 1978, že stretnutia sa od roku 1979 konali dva až trikrát ročne a že v roku 1983 došlo k štyrom stretnutiam týkajúcim sa uvedenia výrobnej jednotky do prevádzky v Spojenom kráľovstve spoločnosťou Timab. Navyše v súvislosti so všetkými trhmi severnej Európy existovali iné stretnutia, na ktoré Timab nebola pozvaná a na ktorých sa teda nezúčastňovala.

110 Dňa 15. októbra 2008 žalobkyne doplnili svoje žiadosti o to, aby sa na ne vzťahovalo oznámenie o spolupráci, a potvrdili účasť Timab na stretnutiach a na výmenách informácií s inými subjektmi pôsobiacimi na trhu s FVZ od roku 1978 a skutočnosť, že od začiatku vyšetrovania, ktoré sa voči nej viedlo v roku 2004, ukončila tieto postupy. Žalobkyne tiež uviedli, že v rámci odpovedí na otázky položené Komisiou už odoslali rôzne podklady, ktoré by mohli mať pridanú hodnotu, a požiadali ju, aby pridanú hodnotu týchto dokumentov posúdila ku dňu ich prvého odoslania v roku 2007 a z hľadiska spisového materiálu, ktorý mala Komisia v tom čase k dispozícii.

111 Pokiaľ ide o prvú žiadosť o informácie týkajúcu sa obdobia od roku 1989 do roku 2003 a o druhú žiadosť o informácie týkajúcu sa obdobia od roku 1969 do roku 2004, žalobkyne na ne odpovedali 22. februára 2007 a 6. augusta 2007. Tieto odpovede potvrdzujú, že Timab mala protisúťažné kontakty s inými subjektmi pôsobiacimi na trhu s FVZ, pričom druhá odpoveď opisovala takéto kontakty od roku 1978 s účastníkmi pôsobiacimi vo Francúzsku.

112 Okrem toho žalobkyne listom z 28. októbra 2008 tiež v rámci ich žiadosti o zhovievavosť pripojili vyhlásenie pána C., generálneho riaditeľa Timac SA a prezidenta Timab, právneho nástupcu Timac v čase skutkových okolností. Podľa tohto vyhlásenia sa prvé stretnutie, na ktoré bola Timab pozvaná na európskej úrovni, konalo v Madride (Španielsko) na začiatku osemdesiatych rokov za prítomnosti, okrem iných, spoločností Boliden, Windmill, Kemira, Ercros a Tessenderlo Chemie. Vyplýva z toho, že tieto stretnutia sa vo všeobecnosti konali v rovnakej frekvencii ako stretnutia CEFIC, ktorým predsedala Tessenderlo Chemie, minimálne trikrát do roka na celom trhu a podľa geografických zón. Timab sa naďalej až do roku 2004 zúčastňovala (v počte dvoch až troch stretnutí ročne) na stretnutiach zoskupujúcich výrobcov podľa geografických zón. Napokon podľa tohto vyhlásenia bola Timab prítomná nielen na stretnutiach týkajúcich sa francúzskeho trhu, ale aj na stretnutiach týkajúcich sa

trhov, kde vykonávala vývoz. Pri týchto stretnutiach boli prebraté čísla, ktoré deklarovala CEFIC, čo umožňovalo rekonštruovať objem trhu a prispôsobiť objemy, ktoré mali jednotlivé subjekty uvádzať na trh. Výmeny sa týkali aj cien.

113 Je nesporné, že žalobkyne vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách (body 431 až 458) uviedli, že Timab sa nezúčastňovala na jedinom a pokračujúcom porušení od roku 1978 do roku 1993, ale na dvoch alebo troch odlišných postupoch. Postupy predchádzajúce pristúpeniu Timab k Super CEPA, ku ktorému došlo 16. septembra 1993, boli odlišné od postupov vykonávaných v rámci CEPA, a sú teda premlčané v súlade s článkom 25 nariadenia č. 1/2003. Hoci Komisia usúdila, že predmetné postupy v skutočnosti predstavovali len jediné porušenie, tieto postupy boli prerušené počas približne dvoch po sebe nasledujúcich rokov, a z tohto dôvodu sú teda za obdobie pred 16. septembrom 1993 premlčané.

114 Pri čítaní žiadosti žalobkýň o to, aby sa na ne vzťahovalo oznámenie o spolupráci, a odpovedí na žiadosti o informácie, konkrétnejšie odpovede zo 7. augusta 2007 na druhú žiadosť o informácie, treba konštatovať, že Komisia sa mohla oprávnene domnievať, že žalobkyne boli zapojené do jediného a pokračujúceho porušenia už od roku 1978.

115 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásadou prevládajúcou v práve Únie je zásada voľného hodnotenia dôkazov a jediným relevantným kritériom pri posúdení predložených dôkazov je ich hodnovernosť. Žiadne ustanovenie ani žiadna všeobecná zásada práva Únie nezakazuje Komisii, aby voči podnikom použila vyhlásenia iných podnikov. Z dobre ustálenej judikatúry pritom vyplýva, že vyhlásenia urobené v rámci žiadosti o to, aby sa na daný subjekt vzťahovalo oznámenie o spolupráci, majú nezanedbateľnú dôkaznú hodnotu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. júla 2004, JFE Engineering a i./Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb., EU:T:2004:221, body 207, 211 a 212). Takúto úvahu možno preniesť aj na vyhlásenia použiteľné voči samotnému podniku, ktorý podal žiadosť. Stále pritom platí, že pokiaľ podnik, ktorý požiadal o to, aby sa naň vzťahovalo oznámenie o spolupráci, prehodnotí svoje vyhlásenie alebo neskôr podá jeho iný výklad, pre Komisiu a neskôr pre súd bude vzhľadom na chýbajúce iné dôkazné prostriedky ťažké zohľadniť toto vyhlásenie, a to z dôvodu zníženia jeho dôkaznej hodnoty. V takom prípade sa od Komisie neočakáva, aby voči podniku nutne použila jeho prvé vyhlásenia.

116 Okrem iného sa po začatí konania o urovnaní konali tri stretnutia, ktoré už boli spomenuté v bode 94 vyššie. Pri rozhovoroch počas týchto stretnutí Komisia v súlade s článkom 10 ods. 2 nariadenia č. 773/2004 a s odsekom 16 oznámenia o urovnaní oznámila namietané skutočnosti, ich posúdenie, závažnosť a trvanie uvádzaného kartelu. Žalobkyne teda boli informované o posúdení „jediného a pokračujúceho porušenia“ zisteného Komisiou a o ich predpokladanej účasti na porušení z rokov 1978 až 2004 a mali tak možnosť o nich diskutovať.

117 Podobne, ako tvrdí Komisia, treba uviesť, že žalobkyne pri prípravných výmenách informácií smerujúcich k urovnaniu nikdy neoznámili svoj názor, že podľa nich v skutočnosti šlo o prinajmenšom dve odlišné porušenia, z ktorých jedno bolo premlčané. Je pravda, že v odseku 2 oznámenia o urovnaní je uvedené, že Komisia nevyjednáva o otázke existencie porušenia práva Únie a o príslušných sankciách. Toto oznámenie by však nemalo byť prekážkou rozhovorov. Konanie o urovnaní si totiž už vzhľadom na svoju povahu vyžaduje vzájomné oboznámenie strán s ich stanoviskami. Preto je tomuto konaniu vlastné, že tak podniky, ako aj Komisia sa musia snažiť dospieť k spoločnému posúdeniu situácie (pozri v tomto zmysle odsek 17 oznámenia o urovnaní). Pokiaľ vzhľadom na zjednodušenú povahu konania o urovnaní predmetný podnik a Komisia nemôžu dospieť k spoločnému posúdeniu situácie, zostáva len riadne konanie.

118 Treba teda vysloviť záver, že výhradu žalobkýň, podľa ktorej Komisia zle skúmala ich spis, je potrebné zamietnuť.

– O ostatných výhradách

119 Pokiaľ ide o ďalšie výhrady žalobkýň, zhrnuté v bodoch 49 až 54 vyššie, týkajúce sa údajného porušenia práva neobviniť sa sám, nerešpektovania zásady rovnosti zbraní, údajného porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery a zásady riadnej správy vecí verejných, ako aj zneužitia právomoci, treba konštatovať, že tieto výhrady nie sú dôvodné.

120 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa práva neobviniť sa sám, treba pripomenúť, že spolupráca podniku v zmysle oznámenia o spolupráci má čisto dobrovoľnú povahu zo strany dotknutého podniku. Podľa rozsudku z 18. októbra 1989, Orkem/Komisia (374/87, Zb., EU:C:1989:387, body 34 a 35) má Komisia právo uložiť podniku povinnosť, aby jej poskytol všetky potrebné informácie týkajúce sa skutočností, s ktorými by mohol byť oboznámený, ale nemôže tomuto podniku uložiť povinnosť poskytnúť odpovede, ktorými by tento podnik musel priznať existenciu porušenia, ktoré má preukázať Komisia. Súdny dvor tiež rozhodol, že Komisia síce nemôže podnik prinútiť, aby priznal svoju účasť na porušení, nebráni to však tomu, aby pri stanovení výšky pokuty zohľadnila pomoc, ktorú jej tento podnik dobrovoľne poskytol na účely preukázania existencie porušenia (pozri rozsudok zo 14. júla 2005, Acerinox/Komisia, C-57/02 P, Zb., EU:C:2005:453, bod 88 a citovanú judikatúru). Spolupráca a stupeň spolupráce, ktoré chce podnik poskytnúť počas správneho konania, závisia výlučne od slobodnej voľby tohto podniku. Konanie nadväzujúce na žiadosť o to, aby sa na daný subjekt vzťahovalo oznámenie o spolupráci, ako aj konanie týkajúce sa návrhu na urovnanie sú formami spolupráce. Taká istá logika sa preto vzťahuje aj na konanie o urovnaní. Návrh dotknutého podniku na urovnanie, uznávajúci jeho zodpovednosť za porušenie v nadväznosti na prípravné rozhovory vedené v rámci konania o urovnaní, spočíva na slobodnej vôli tohto podniku. Okrem toho zo spisu nijako nevyplýva, že by sa Komisia pokúšala ovplyvniť voľbu žalobkýň.

121 Po druhé, pokiaľ ide o zásadu rovnosti zbraní, žalobkyne tvrdia, že nič neumožňovalo predpokladať rozhodnutie, ktoré je také paradoxné a v takom rozpore so záujmami ich obhajoby (smerujúcej k uznaniu existencie odlišných porušení a v dôsledku toho k uplatneniu zníženia pokuty).

122 V tejto súvislosti však treba uviesť, že Komisia len uplatnila usmernenia z roku 2006 a oznámenie o spolupráci. Ako už bolo uvedené vyššie, Komisia nemala povinnosť odmeniť sebaobviňujúce vyhlásenia týkajúce sa obdobia pätnástich rokov, ktoré nebolo zohľadnené. Z judikatúry uvedenej v bode 93 vyššie vyplýva, že pokiaľ sa žiadosť o uplatnenie oznámenia o spolupráci týka odlišného kartelu, ako je ten, ktorý Komisia rieši, neexistuje žiadna pridaná hodnota a Komisia nemá povinnosť odmeniť túto spoluprácu, keďže neuľahčuje vyšetrovanie. Preto treba dospieť k záveru, že je predvídateľné, že odmena z dôvodu zhovievavosti sa prehodnotí, pokiaľ sa vyhlásenie v rámci žiadosti o zhovievavosť čiastočne týka nezohľadneného obdobia. Rovnako vzhľadom na to, že vyhlásenie žalobkýň predstavovalo prvok umožňujúci rozšíriť dĺžku trvania ich vlastnej účasti, pôvodne predpokladané zníženie „mimo zhovievavosti“ sa tiež stalo nerelevantným.

123 Po tretie, pokiaľ ide o zásadu ochrany legitímnej dôvery, je vhodné pripomenúť, že podľa dobre ustálenej judikatúry sa právo dovolávať sa zásady ochrany legitímnej dôvery vzťahuje na každého jednotlivca nachádzajúceho sa v situácii, z ktorej vyplýva, že správny orgán Únie uňho vyvolal odôvodnené očakávania, pričom treba spresniť, že nikto nemôže odkazovať na porušenie tejto zásady, pokiaľ neexistujú presné, nepodmienené a konzistentné uistenia pochádzajúce z povoleného a spoľahlivého zdroja, ktoré mu poskytol správny orgán (pozri rozsudok z 8. septembra 2010, Deltafina/Komisia, T-29/05, Zb., EU:T:2010:355, bod 427 a citovanú judikatúru).

124 V tomto prípade bol rozsah pokút oznámený žalobkyniam v rámci rozhovorov smerujúcich k urovnaniu. Navyše tento rozsah sa týkal obdobia od 31. decembra 1978 do 10. februára 2004. Je pravda, že účinnosť konania o urovnaní a ochrana legitímnej dôvery si vyžadujú, aby bola Komisia pri tomto konaní viazaná svojím odhadom výšky pokuty. V tejto súvislosti treba uviesť, že práve na základe tohto ohodnotenia sa strana môže rozhodnúť podať návrh na urovnanie v zmysle článku 10a ods. 2 nariadenia č. 773/2004. V prejednávanej veci to tak však nie je. Žalobkyne vystúpili z konania

o urovnaní. Preto nemôžu poukazovať na legitímnu dôveru v to, že sa uplatní pravdepodobný rozsah pokút. V nadväznosti na ich odpoveď na oznámenie o výhradách v rámci riadneho konania Komisia skrátila obdobie ich účasti na porušení. Ako už bolo uvedené (pozri bod 91 vyššie), toto obmedzenie trvania porušenia malo vplyv nielen na výpočet hodnoty predajov, ale aj na posúdenie pridanej hodnoty prispievania žalobkýň.

125 Po štvrté, pokiaľ ide o výhradu žalobkýň, že Komisia porušila zásadu riadnej správy vecí verejných, treba konštatovať, že ani tejto výhrade nemožno vyhovieť. V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že Komisia zaslala oznámenie o výhradách, ktoré sa obmedzovalo na opis skutkových okolností, ktoré by mohli mať vplyv na výpočet pokút (závažnosť a trvanie), čo je obvyklý postup v rámci riadneho konania (pozri judikatúru citovanú v bode 98 vyššie). Komisia nebola povinná nastoliť v oznámení o výhradách otázky týkajúce sa zníženia z dôvodu zhovievavosti alebo zrušenia zníženia z dôvodu poľahčujúcich okolností, a to o to viac, že v tomto štádiu konania ešte žalobkyniam nebolo umožnené uplatniť ich pripomienky k tomuto oznámeniu. Ďalej zo spisu vyplýva, že Komisia po oboznámení sa s argumentáciou žalobkýň v nadväznosti na odpoveď na oznámenie o výhradách a pri vypočutí 24. februára 2010 požiadala žalobkyne, aby objasnili vzťah medzi ich žiadosťou o zhovievavosť a skutkovými okolnosťami predchádzajúcimi roku 1993, a uviedla, že nové posúdenie porušenia by mohlo mať vplyv na výpočet pokút a najmä na pridanú hodnotu spolupráce Timab.

126 Po piate, pokiaľ ide o údajné zneužitie právomoci z dôvodu, že Komisia použila svoje právomoci s cieľom potrestať vystúpenie žalobkýň z konania o urovnaní, stačí pripomenúť, že usmernenia z roku 2006 a oznámenie o spolupráci boli v napadnutom rozhodnutí uplatnené rovnakým spôsobom len pri výpočte rozsahu v konaní o urovnaní, pričom rozdiely – okrem výpočtu základu pokuty – spočívali v neuplatnení zníženia o 10 % upraveného v oznámení o urovnaní, v podkladoch na posúdenie žiadosti o zhovievavosť a nesplnení podmienok na uplatnenie poľahčujúcej okolnosti.

127 Z predchádzajúceho vyplýva, že vzhľadom na to, že nemožno vyhovieť žiadnej z výhrad založených na porušení práv na obhajobu, textov upravujúcich konanie o urovnaní, zásady ochrany legitímnej dôvery a zásady riadnej správy vecí verejných, ako aj na zneužití právomoci, prvú skupinu žalobných dôvodov treba zamietnuť.

O predmetných postupoch

128 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyne vytýkajú Komisii, že všetky namietané postupy pripísala všetkým podnikom bez rozlišovania rôznych období porušenia a ich rôznych konaní. Žalobkyne tým zbavila práva účinne uplatniť svoje pripomienky k nedôvodným výhradám týkajúcim sa účasti na niektorých z týchto postupov, konkrétne na kompenzačnom mechanizme a zosúladenom stanovení podmienok predaja. Komisia tiež porušila dôkazné štandardy a povinnosť odôvodnenia.

129 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o kompenzačný mechanizmus, žalobkyne tvrdia, že napadnuté rozhodnutie na rozdiel od oznámenia o výhradách, ktoré vylučovalo akúkoľvek účasť Timab na tomto mechanizme, uvádza, že Timab sa na ňom zúčastnila tým, že požiadala o prehodnotenie kvót, ktoré jej boli pridelené. Navyše napadnuté rozhodnutie uvádza definíciu kompenzačných mechanizmov (sankcionovanie nedodržania kvót), ktorá nie je rovnaká ako v oznámení o výhradách (stanovenie cieľov *a priori*).

130 Rovnako ani pokiaľ ide o podmienky predaja, napadnuté rozhodnutie a oznámenie o výhradách neuvádzajú rovnakú definíciu a postupy uvedené v oznámení o výhradách nezodpovedajú obdobiu porušenia zohľadnenému v napadnutom rozhodnutí.

131 Komisia navrhuje tento žalobný dôvod zamietnuť.

132 Pokiaľ ide o výhradu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia, treba pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú treba odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, vzťahujúcej sa na hmotnoprávnu zákonnosť sporného aktu. Odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ musí byť prispôsobené povahe daného aktu a musí byť z neho jasne a jednoznačne zrejmá úvaha inštitúcie, ktorá akt vydala, aby mali dotknuté osoby možnosť oboznámiť sa s dôvodmi prijatého opatrenia a aby mal príslušný súd možnosť vykonať svoje preskúmanie (rozsudok z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb., EU:C:1998:154, body 63 a 67).

133 Táto požiadavka sa teda musí posúdiť v závislosti od okolností veci, najmä od obsahu aktu, povahy uvádzaných dôvodov a záujmu, aký môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka, na tom, aby dostali vysvetlenie. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie spresnilo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa musí posudzovať nielen z hľadiska jeho znenia, ale aj z hľadiska jeho kontextu a všetkých právnych predpisov, ktoré upravujú dotknutú oblasť (rozsudok Komisia/Sytraval a Brink's France, už citovaný v bode 132 vyššie, EU:C:1998:154, bod 63).

134 V tejto veci z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že postupy týkajúce sa kompenzačných mechanizmov a postupy týkajúce sa koordinácie podmienok predaja sú súčasťou jediného a pokračujúceho porušenia od jeho začiatku ako postupy na dosiahnutie samotného cieľa kartelu (pozri časť 4 a odôvodnenia 239 a 248 napadnutého rozhodnutia). Okrem toho z odôvodnení 219 až 221 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobkyne sa od 16. septembra 1993 na tomto porušení zúčastňovaní a boli si pritom naplno vedomé týchto postupov. Napokon odôvodnenia 127, 132 až 135, 156, 159, 227 a 246 napadnutého rozhodnutia opisujú tieto postupy, pokiaľ ide o žalobkyne. Napadnuté rozhodnutie je preto z tohto hľadiska dostatočne odôvodnené a túto výhradu teda treba zamietnuť.

135 Pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa porušenia práv na obhajobu, treba ju zamietnuť. V prvom rade oznámenie o výhradách opisuje kompenzačné mechanizmy a koordináciu podmienok predaja, ktoré boli prvkami kartelu, hoci len sekundárnym spôsobom, a to, že Timab je medzi účastníkmi kartelu s výnimkou obdobia od roku 1994 do roku 1996, pokiaľ ide o kompenzačné mechanizmy. Body 459 až 480 odpovede na oznámenie o výhradách boli venované týmto okolnostiam. Žalobkyne teda mali možnosť vyjadriť sa k týmto okolnostiam zohľadneným proti k nim.

136 V druhom rade treba konštatovať, že na rozdiel od tvrdení žalobkýň neexistujú rozdiely medzi definíciami uvedenými v oznámení o výhradách a definíciami uvedenými v napadnutom rozhodnutí, pokiaľ ide o kompenzačný mechanizmus a koordináciu podmienok predaja. Čo sa týka kompenzačného mechanizmu, jeho základné princípy sú opísané rovnakým spôsobom v bode 127 oznámenia o výhradách a v odôvodnení 132 napadnutého rozhodnutia. Tak isto je to aj v prípade opisu podmienok predaja, ako vyplýva napríklad z bodov 83, 100 a 106 oznámenia o výhradách a z odôvodnení 86, 107 a 113 napadnutého rozhodnutia. Skutočnosť, že kompenzačné opatrenia a koordinácia podmienok predaja mohli mať rôzne formy, akými je prax ochranných cien, sledujúcich zabezpečenie pridelenia zákazníka pre seba (kompenzačné opatrenie), dohody o obdobiach platieb podľa zákazníckych segmentov, koordinácia zmluvných podmienok, pridelenie distribučných kanálov alebo trvanie zmlúv (podmienky predaja), na tomto konštatovaní nič nemení.

137 Pokiaľ ide o dôkazné prostriedky, je pravda, že dôkazné prostriedky týkajúce sa kompenzačných mechanizmov a dohody o podmienkach predaja sa týkali skôr prvého obdobia kartelu (1978 – 1993), ktoré napokon voči žalobkyniam nebolo zohľadnené. Z tohto konštatovania však nevyplýva, že dôkazné prostriedky neexistujú alebo že by žalobkyniam nemohla byť pripísaná zodpovednosť za porušenie.

138 Z odôvodnení 134 a 246 napadnutého rozhodnutia tak vyplýva, že Timab dohodla zvýšenia kvót, keď potrebovala zvýšiť objemy svojho predaja, najmä v roku 1996, a že dostala súhlas na predaj dodatočného objemu, o ktorý požiadala smerom z Francúzska do Belgicka, Nemecka, Rakúska, Švajčiarska a Holandska, s podmienkou, že toto zvýšenie sa uskutoční postupne tak, že sa rozloží na obdobie štyroch rokov (od roku 1997 do roku 2000).

139 Okrem toho je nesporné, že Timab sa zúčastnila na karteli týkajúcom sa koordinácie objemov a kvót, stratégií a podmienok tarifikácie a že pri pristúpení na dohody Super CEPA si bola vedomá alebo prinajmenšom si mala byť vedomá koordinácie v rámci Super CEPA, ktorá tiež zahŕňala podmienky predaja, hoci to tak bolo len v prípade potreby. Ako vyplýva z odôvodnenia 173 napadnutého rozhodnutia, pri stretnutiach kartelu týkajúcich sa rokov, za ktoré sa účasť Timab nepopierala, boli v potrebnej miere predmetom diskusií aj iné podmienky predaja, akými sú objemy poskytnuté jednotlivým zákazníkom.

140 Okrem toho treba uviesť, že tieto okolnosti neboli pri posúdení závažnosti kartelu zohľadnené. Z odôvodnenia 328 napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že Komisia pri posúdení závažnosti porušenia zohľadnila len faktory, ktoré mali všetci účastníci tohto porušenia spoločné, a to rozdelenie trhu a koordináciu cien.

141 Z uvedeného vyplýva, že tento žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O výške pokuty

142 V rámci tretej skupiny žalobných dôvodov žalobkyne tvrdia, že Komisia porušila určitý počet všeobecných právnych zásad, akými sú zásada rovnosti zaobchádzania, zásada individuálnosti trestov a zásada proporcionality, a napádajú viaceré aspekty výšky pokuty alebo pravidiel, ktoré na ňu boli uplatnené, pričom uvádzajú porušenie článku 23 nariadenia č. 1/2003, zjavné nesprávne posúdenie závažnosti vytýkaných praktík, zjavné nesprávne posúdenie poľahčujúcich okolností, neprimerané zmenšenie zníženia na základe zhovievavosti a zjavné nesprávne posúdenie schopnosti platiť.

– O porušení článku 23 nariadenia č. 1/2003

143 Týmto žalobným dôvodom žalobkyne tvrdia, že článok 23 nariadenia č. 1/2003, ako aj zásada proporcionality a zásada individuálnosti trestov boli porušené z dôvodu, že pokuty boli stanovené v závislosti od stupňa spolupráce a nie v závislosti od závažnosti a dĺžky trvania porušenia, ako stanovuje článok 23 uvedeného nariadenia.

144 Komisia popiera argumentáciu žalobkýň.

145 V prvom rade treba uviesť, že Komisia na rozdiel od tvrdení žalobkýň zohľadnila závažnosť a dĺžku trvania predmetného porušenia. Závažnosť je spresnená v stanovení percent hodnoty predajov, ktoré sú použité na stanovenie pôvodnej základnej výšky a dodatočnej sumy na odradenie, a dĺžka trvania sa odráža buď v násobku za počet rokov, alebo v hodnote skutočných predajov uskutočnených počas doby trvania účasti na porušení. Skutočnosť, že určitým účastníkom tohto porušenia bolo priznané zníženie za spoluprácu a za urovnanie, toto konštatovanie nespochybňuje.

146 V druhom rade treba konštatovať, že žalobkyne vo svojich písomnostiach poskytli dve tabuľky. Zdá sa, že uvedené tabuľky treba chápať z hľadiska údajného porušenia zásady individuálnosti trestov a zásady proporcionality. Pokiaľ ide o tabuľku poskytnutú žalobkyňami v ich žalobe, ktorá porovnáva pokuty uložené v napadnutom rozhodnutí na základe usmernení z roku 2006 s pokutami, ktoré by mohli byť vypočítané podľa usmernení z roku 1998 (čo by podľa žalobkýň bola pre ne dvakrát nižšia pokuta), treba uviesť, že toto porovnanie je irelevantné, keďže referenčným rámcom je výlučne rámec usmernení z roku 2006.

147 Rovnako v súvislosti s tabuľkou poskytnutou v replike, uvádzajúcou percentá pokuty z kumulovaných predajov každého dotknutého podniku, ktorá podľa žalobkýň preukazuje nezrovnalosti, treba uviesť, že takéto porovnanie nie je relevantné. Je totiž chybné predpokladať, že vzťah medzi celkovým objemom predajov a výška pokuty musia byť nemenné pre všetky podniky zúčastňujúce sa na tom istom porušení, keďže celková výška pokuty odráža okolnosti vlastné každému podniku, akými sú zvýšenia z dôvodu priťažujúcich okolností a zníženia z dôvodu poľahčujúcich okolností alebo zníženia s cieľom neprekročiť 10 % strop obratu a zníženia na základe zhovievavosti. Skutočnosť, že z dôvodu uplatnenia hornej hranice 10 % stanovenej v článku 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 sa niektoré faktory, ako je závažnosť a dĺžka trvania porušenia, neodrazia účinným spôsobom na výške pokuty uloženej účastníkovi porušenia, na rozdiel od ostatných účastníkov, na ktorých sa nevzťahovalo zníženie z dôvodu uplatnenia uvedenej hornej hranice, je len jednoduchým dôsledkom uplatnenia tejto hornej hranice na konečnú sumu uloženej pokuty (rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb., EU:C:2005:408, bod 279).

148 Žalobnému dôvodu založenému na porušení článku 23 nariadenia č. 1/2003, zásady proporcionality a zásady individuálnosti trestov preto nemožno vyhovieť.

– O závažnosti

149 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyne usudzujú, že Komisia pri posudzovaní závažnosti porušenia nezohľadnila určité okolnosti, ktoré sú z tohto hľadiska dôležité, akými je tlak na ceny spôsobený konkurenciou podobných výrobkov, konkrétny dosah porušenia a skutočnosť, že v prvom desaťročí po roku 2000 bola medzi stranami CEPA skutočná hospodárska súťaž, a to najmä vzhľadom na konanie Timab. Z tohto dôvodu Komisia nemohla bez porušenia zásady individuálnosti trestov stanoviť zhodný percentuálny pomer hodnoty predajov bez ohľadu na konkrétne podniky, dĺžku trvania a intenzitu postupov každého z týchto podnikov. Okrem toho žalobkyne uvádzajú porušenie zásady rovnosti zaobchádzania a zásady proporcionality sankcie, pokiaľ ide o uplatnenie koeficientu 17 %. Podľa nich by mal byť tento koeficient nižší ako koeficient uplatnený vo vzťahu k iným podnikom vzhľadom na to, že sa nezúčastnili na kompenzačných mechanizmoch a na podmienkach predaja. Z rovnakého dôvodu by mal byť znížený percentuálny pomer dodatočnej sumy.

150 Komisia popiera dôvodnosť tejto argumentácie.

151 V prvom rade, pokiaľ ide o pravidlá uplatniteľné na výpočet výšky pokuty, treba pripomenúť, že podľa metodiky upravenej v odsekoch 9 až 11 usmernení z roku 2006 Komisia najprv určí základnú výšku pokuty pre každý podnik alebo združenie podnikov. Potom môže túto základnú výšku pokuty upraviť smerom nahor alebo nadol, a to vzhľadom na priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, ktoré charakterizujú účasť každého z dotknutých podnikov.

152 Konkrétnejšie v rámci prvej fázy metodiky stanovenia pokút podľa odsekov 21 až 23 usmernení z roku 2006 sa koeficient „závažnosti porušenia“ stanoví na úrovni, ktorá môže dosiahnuť až 30 %, pričom sa zohľadní určitý počet faktorov, ako sú povaha porušenia, kumulovaný podiel všetkých zúčastnených strán na trhu, geografický rozsah porušenia a uskutočnenie alebo neuskutočnenie porušenia, pričom dohody o stanovení cien, rozdelení trhu a obmedzení výroby patria už svojou povahou medzi najzávažnejšie obmedzenia hospodárskej súťaže. V odseku 25 usmernení z roku 2006 sa spresňuje, že Komisia na účely odradenia od účasti zahrnie do základnej výšky pokuty percentuálny pomer umožňujúci vypočítať dodatočnú sumu pohybujúci sa od 15 až 25 % hodnoty predaja, pričom zohľadní vyššie uvedené faktory.

153 Z bodu 152 vyššie vyplýva, že usmernenia z roku 2006 vo vzťahu k určeniu závažnosti porušenia a teda pokuty nepripisujú rozhodujúcu dôležitosť existencii alebo absencii účinkov kartelu.

154 Tento prístup je v súlade s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej účinok protisúťažného postupu nie je určujúcim kritériom pri posudzovaní primeranej výšky pokuty (rozsudky z 2. októbra 2003, Thyssen Stahl/Komisia, C-194/99 P, Zb., EU:C:2003:527, bod 118, a z 3. septembra 2009, Prym a Prym Consumer/Komisia, C-534/07 P, Zb., EU:C:2009:505, bod 96).

155 Okrem toho je ustálenou judikatúrou, že rozdelenie trhov a horizontálne kartely v oblasti cien boli vždy považované za súčasť najzávažnejších porušení práva hospodárskej súťaže a možno ich teda samy osebe kvalifikovať ako veľmi závažné (pozri rozsudky z 27. júla 2005, Brasserie nationale/Komisia, T-49/02 až T-51/02, Zb., EU:T:2005:298, body 173 a 174 a citovanú judikatúru; z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, Zb., EU:T:2006:103, bod 252 a citovanú judikatúru, a z 13. júla 2011, Polimeri Europa/Komisia, T-59/07, Zb., EU:T:2011:361, bod 225).

156 Vzhľadom na tieto okolnosti treba tvrdenia žalobkýň o neexistencii následkov kartelu na dotknutý trh zamietnuť.

157 V druhom rade, pokiaľ ide o pomer hodnoty predajov každého dotknutého podniku zohľadnený Komisiou v napadnutom rozhodnutí, treba poukázať na to, že určenie koeficientu „závažnosti porušenia“ je predmetom odôvodnení 323 až 326 napadnutého rozhodnutia a určenie koeficientu „dodatočnej výšky“ je predmetom odôvodnení 332 až 333 napadnutého rozhodnutia.

158 Z toho vyplýva, že pri odôvodnení stanovenia koeficientu 17 % Komisia vychádzala, pokiaľ ide o koeficient „závažnosti porušenia“, z dvoch kritérií, a to z povahy porušenia a geografického rozsahu kartelu. Rovnako to bolo, aj pokiaľ ide o „dodatočný koeficient“.

159 Komisia zohľadnila hlavný cieľ celkového kartelu, ktorý spočíval v rozdelení veľkej časti európskeho trhu s FVZ, ako aj v koordinácii cien, a pripomenula, že takáto koordinácia svojou povahou predstavovala veľmi závažné porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP. Navyše porušením bola pokrytá väčšina území členských štátov Únie a zmluvných strán Dohody o EHP.

160 Pokiaľ ide o výhrady, že Komisia porušila zásadu rovnosti zaobchádzania, zásadu proporcionality a zásadu individuálnosti trestov tým, že nezohľadnila nižší percentuálny pomer hodnoty predajov ako ten, ktorý bol stanovený iným stranám, a to z dôvodu, že Timab sa nezúčastňovala na postupoch kompenzácie a koordinácie podmienok predaja, treba konštatovať, že tomuto tvrdeniu nemožno vyhovieť.

161 V tejto súvislosti treba najskôr pripomenúť, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty inštitúcií Spoločenstva neprekračovali hranice toho, čo je primerané a potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa (rozsudky z 13. novembra 1990, Fedesa a i., C-331/88, Zb., EU:C:1990:391, bod 13; z 5. mája 1998, Spojené kráľovstvo/Komisia, C-180/96, Zb., EU:C:1998:192, bod 96, a z 12. septembra 2007, Prym a Prym Consumer/Komisia, T-30/05, EU:T:2007:267, bod 223). V kontexte výpočtu pokút sa závažnosť porušení musí stanoviť v závislosti od mnohých okolností a žiadnej z nich nemožno pripísať neprimeranú dôležitosť v porovnaní s inými posudzovanými okolnosťami. Zo zásady proporcionality v tomto kontexte vyplýva, že Komisia musí pokutu stanoviť proporcionálne k okolnostiam, ktoré zohľadnila pri posúdení závažnosti porušenia, a že musí uvedené okolnosti v tejto súvislosti uplatňovať konzistentným a objektívne odôvodneným spôsobom (rozsudky z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, Zb., EU:T:2006:270, body 226 až 228, a z 28. apríla 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie/Komisia, T-446/05, Zb., EU:T:2010:165, bod 171).

162 V tejto veci sa žalobkyne zúčastnili na jedinom a pokračujúcom porušení od roku 1993 do roku 2004, spočívajúcom vo vykonávaní rozdelenia trhu a koordinácie cien. Komisia teda mohla bez porušenia zásady rovnosti zaobchádzania a zásady proporcionality stanoviť zhodný percentuálny pomer hodnoty predajov bez ohľadu na konkrétne podniky, dĺžku trvania a intenzitu postupov každého z týchto podnikov.

163 Rovnako žalobkyne nemôžu platne poukazovať na vec, ktorá viedla k rozsudku z 19. mája 2010, IMI a i./Komisia (T-18/05, Zb., EU:T:2010:202), alebo na vec, ktorej predmetom bolo rozhodnutie Komisie z 1. októbra 2008 týkajúce sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/C.39181 – Sviečkové vosky). V tejto súvislosti z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že kompenzačné mechanizmy alebo koordinácia podmienok predaja nie sú samostatnou časťou kartelu, ale sú doplnkovými („v prípade potreby“) postupmi porušenia. Uvedené postupy neboli zohľadnené s cieľom ovplyvniť uplatnený percentuálny pomer, a teda nebolo možné uplatniť nijaké rozlišovanie medzi žalobkyňami a ostatnými účastníkmi kartelu, hoci bolo preukázané, že Timab sa nezúčastnila na niektorých aspektoch predmetnej koordinácie. Z napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že okolnosti relevantné pri posudzovaní závažnosti sú spoločné pre všetkých účastníkov predmetného porušenia, a že z tohto dôvodu je percentuálny pomer závažnosti rovnaký pre všetky podniky zapojené do tohto kartelu.

164 Preto nemožno Komisii vytýkať žiadne porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, zásady proporcionality alebo zásady individuálnosti trestov.

– O poľahčujúcich okolnostiach

165 Tento žalobný dôvod sa delí na dve časti, ktorými žalobkyne napádajú odmietnutie Komisie priznať im uplatnenie poľahčujúcich okolností. V tejto súvislosti Komisii vytýkajú porušenie zásady individuálnosti trestov a zjavné nesprávne posúdenie.

166 V prvom rade žalobkyne tvrdia, že boli v situácii ekonomickej závislosti od Tessenderlo Chemie, keďže táto spoločnosť kontrolovala dodávky surovín na vstupe na trh a mala možnosť vylúčiť Timab z trhu. Napadnuté rozhodnutie vzhľadom na to, že nezohľadnilo túto situáciu závislosti, obsahuje zjavné nesprávne posúdenie a porušuje zásadu individuálnosti trestov.

167 Podľa ustálenej judikatúry situácia závislosti a existencia hrozieb a nátlaku nemôžu predstavovať poľahčujúcu okolnosť, keďže tieto okolnosti nemôžu odôvodniť porušenia pravidiel hospodárskej súťaže (rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, EU:C:2005:408, body 369 a 370). Okrem toho teba konštatovať, že žalobkyne nepredložili konkrétne dôkazné prostriedky preukazujúce skutočný nátlak zo strany Tessenderlo Chemie.

168 V druhom rade žalobkyne poukazujú na svoje súťažné správanie ako na poľahčujúcu okolnosť. Treba podobne ako Komisia uviesť, že toto tvrdenie sa zdá byť protichodné voči tvrdeniu týkajúcemu sa ekonomickej závislosti od Tessenderlo Chemie. V každom prípade za predpokladu, že žalobkyne nie vždy dodržiavali dohody uzatvorené v rámci kartelu, čo nie je vo veciach kartelov nijako výnimočné, nespochybňuje to ich účasť na tomto karteli a nepredstavuje to poľahčujúcu okolnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júna 2005, Tokai Carbon a i./Komisia, T-71/03, T-74/03, T-87/03 a T-91/03, EU:T:2005:220, body 74 a 297 a citovanú judikatúru).

169 Preto treba tento žalobný dôvod zamietnuť.

– O zhovievavosti

170 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyne kritizujú stratu 12 bodov (od 17 % do 5 %) z dôvodu spolupráce v porovnaní s tým, čo im bolo oznámené v rámci konania o urovnaní. Konkrétnejšie vzhľadom na svoju spoluprácu kritizujú neprimeranosť tohto zníženia a jeho uvedené dôvody, presnejšie absenciu dokumentačných dôkazov a ich oneskorené vysvetlenia týkajúce sa obdobia od roku 1978 do roku 1993. Podľa nich Komisia prehodnotila svoje posúdenie pridanej hodnoty spolupráce v súvislosti so skutkovým stavom po 16. septembri 1993 a z tohto dôvodu potrestala ich vystúpenie z konania o urovnaní.

171 Komisia v oznámení o spolupráci definovala podmienky, za ktorých môžu byť podniky, ktoré s ňou v priebehu jej vyšetrovania kartelu spolupracujú, oslobodené od pokuty alebo môžu dosiahnuť zníženie výšky pokuty, ktorú by museli zaplatiť.

172 Na základe bodu 20 oznámenia o spolupráci „podniky, ktoré nespĺňajú podmienky [na získanie oslobodenia od pokút], môžu byť oprávnené [na] využitie zníženia akejkoľvek pokuty, ktorá by bola inak uložená“.

173 Bod 21 oznámenia o spolupráci stanovuje, že „s cieľom oprávnenia [na zníženie pokuty podľa bodu 20 uvedeného oznámenia] podnik musí poskytnúť Komisii dôkaz o porušovaní, pre ktoré existuje podozrenie, ktorý predstavuje značnú pridanú hodnotu, pokiaľ ide o dôkaz, ktorý už má Komisia, a musí ukončiť svoje zapojenie sa do porušovania, pre ktoré existuje podozrenie, najneskôr k dátumu, keď predkladá dôkaz“.

174 Bod 22 oznámenia o spolupráci vymedzuje pojem významná pridaná hodnota takto:

„Pojem ‚pridaná hodnota‘ sa týka rozsahu, do ktorého poskytnutý dôkaz posilňuje, svojou povahou a/alebo úrovňou podrobnosti, schopnosť Komisie preukázať dané skutočnosti. Pri tomto hodnotení Komisia obvykle považuje písomný dôkaz pochádzajúci z časového obdobia, ku ktorému sa vzťahujú skutočnosti, za dôkaz väčšej hodnoty[,] ako je následne stanovený dôkaz. Podobne, dôkaz priamo sa vzťahujúci k daným skutočnostiam sa spravidla považuje za dôkaz s väčšou hodnotou ako iba nepriama dôležitosť.“

175 V bode 23 písm. b) prvom odseku oznámenia o spolupráci sú upravené tri rozsahy zníženia pokuty. Prvý podnik, ktorý spĺňa podmienky uvedené v bode 21 uvedeného oznámenia, má nárok na zníženie výšky pokuty o 30 až 50 %, druhý podnik na zníženie výšky pokuty o 20 až 30 % a ďalšie podniky na zníženie výšky pokuty maximálne o 20 %.

176 Bod 23 písm. b) druhý odsek oznámenia o spolupráci uvádza, že „s cieľom určiť úroveň zníženia v rámci každého z týchto pásiem Komisia zohľadní čas, kedy bol predložený dôkaz spĺňajúci podmienku v bode 21 [uvedeného oznámenia], a rozsah, do ktorého predstavuje pridanú hodnotu“, a Komisia „môže tiež zohľadniť rozsah a kontinuitu akejkoľvek spolupráce poskytovanej podnikom po dátume jeho predloženia“.

177 Treba pripomenúť, že Komisia má širokú mieru voľnej úvahy pri posúdení kvality a užitočnosti spolupráce poskytnutej podnikom, predovšetkým v porovnaní s prínosmi ostatných podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudok SGL Carbon/Komisia, už citovaný v bode 92 vyššie, EU:C:2007:277, bod 81).

178 Okrem toho hoci Komisia je povinná odôvodniť príčiny, pre ktoré sa domnieva, že dôkazy predložené podnikom v rámci oznámenia o spolupráci predstavujú prínos odôvodňujúci alebo neodôvodňujúci zníženie uloženej pokuty, podniku, ktorý chce v tejto súvislosti spochybniť rozhodnutie Komisie, naopak prináleží preukázať, že informácie, ktoré dobrovoľne poskytol, bolo rozhodujúce na to, aby mohla Komisia preukázať podstatu porušenia, a teda prijať rozhodnutie ukladajúce pokuty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. septembra 2009, Erste Group Bank a i./Komisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Zb., EU:C:2009:576, bod 297).

179 V tejto veci je vhodné pripomenúť, že žalobkyne podali žiadosť o zhovievavosť týkajúcu sa obdobia od roku 1978 do roku 2004. Vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách (pozri bod 113 vyššie) žalobkyne prehodnotili svoje vyhlásenie v rámci uvedenej žiadosti, pokiaľ ide o obdobie pred rokom 1993.

180 Ako už bolo uvedené v rámci prvej skupiny žalobných dôvodov, upustenie od časti obdobia zohľadneného pri výpočte zníženia na základe oznámenia o spolupráci môže mať za následok zmenšenie tohto zníženia, čo napokon žalobkyne nepopierajú.

181 Treba teda s prihliadnutím na tvrdenia žalobkýň uvedené v bode 170 vyššie skúmať, či sa Komisia dopustila nesprávneho posúdenia pridanej hodnoty podkladov poskytnutých žalobkyňami za obdobie po roku 1993.

182 Pokiaľ ide o zníženie na základe zhovievavosti priznané žalobkyniam, z odôvodnení 357 a nasledujúcich napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia usúdila, že:

— pokiaľ ide o dokumentačné dôkazy, žalobkyne ich nepredložili za celé obdobie ich účasti na karteli,

— čo sa týka vyhlásení, žalobkyne poskytli mená ich zástupcov prítomných na paneurópskych stretnutiach, predmet a frekvenciu týchto stretnutí, ako aj detaily a potvrdenia stretnutí na vnútroštátnej úrovni (Spojené kráľovstvo, Španielsko a Francúzsko),

— vo svojej žiadosti o zhovievavosť žalobkyne urobili sebaobviňujúce vyhlásenia o stretnutiach s ich konkurentmi v odvetví FVZ od roku 1978 týkajúcich sa Francúzska, neskôr Spojeného kráľovstva (v roku 1983) a od začiatku osemdesiatych rokov aj na európskej úrovni,

— v štádiu odpovede na oznámenie o výhradách žalobkyne tvrdili, že stretnutia pripustené za obdobie od roku 1978 do roku 1993 neboli súčasťou globálneho kartelu FVZ,

— keďže Komisia sa neopiera o vlastné vyhlásenia žalobkýň o ich účasti na stretnutiach týkajúcich sa Francúzska a iných regiónov bez vedomosti o paneurópskom karteli pred rokom 1993, podklady poskytnuté v ich žiadosti o zhovievavosť musia byť posúdené z hľadiska výpovednej hodnoty, ktorú prinášajú za obdobie od roku 1993 do roku 2004,

— na základe týchto podkladov bolo primerané zníženie o 5 % za spoluprácu žalobkýň.

183 Pokiaľ ide o dokumentačné dôkazy, treba konštatovať, že väčšina týchto dôkazov poskytnutých žalobkyňami a týkajúcich sa účasti na karteli, konkrétne zoznam stretnutí CEFIC od 2. júna 1989 do 16. novembra 2005, ako aj zápisnice z týchto stretnutí, sa týka druhého obdobia (1993 – 2004). Z napadnutého rozhodnutia, ako aj zo spisu Všeobecného súdu však vyplýva, že Komisia už mala dostatok dôkazov na preukázanie zapojenia žalobkýň do kartelu v druhom období.

184 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že žiadosti žalobkýň zo 14. októbra 2008 o to, aby sa na ne vzťahovalo oznámenie o spolupráci, predchádzala obdobná žiadosť spoločnosti Kemira (28. novembra 2003, bolo jej udelené oslobodenie od pokút na základe bodu 8 oznámenia o spolupráci), spoločnosti Tessenderlo Chemie (18. februára 2004, prvá žiadateľka o zhovievavosť v zmysle bodu 23 oznámenia o spolupráci) a spoločnosti Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química (27. marca 2007, druhá žiadateľka v zmysle bodu 23 tohto oznámenia). Je preto logické, že dôkazy predložené žalobkyňami v rámci ich žiadosti o zhovievavosť za druhé posudzované obdobie (ako poslednými žiadateľkami o zhovievavosť, viac ako štyri roky po začatí vyšetrovaní a po tom, čo Komisia trikrát požiadala o informácie) majú len minimálnu pridanú hodnotu. Chronologické poradie a rýchlosť spolupráce poskytnutej členmi kartelu totiž predstavujú základné prvky systému zavedeného oznámením o spolupráci (rozsudok z 5. októbra 2011, Transcatab/Komisia, T-39/06, Zb., EU:T:2011:562, bod 380).

185 Treba konštatovať, že história stretnutí CEFIC uvádzajúca mená zástupcov podnikov, ktorí sa na nich zúčastňovali, poskytnutá žalobkyňami v rámci ich žiadosti o zhovievavosť, bola čiastočne poskytnutá aj spoločnosťou Kemira, čiže táto informácia môže len potvrdiť informácie, ktoré už Komisia má. Rovnako je to aj v prípade zápisníc z uvedených stretnutí.

186 Okrem toho, pokiaľ ide o Tessenderlo Chemie, z odôvodnenia 352 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia usúdila, že dôkazy poskytnuté touto spoločnosťou mali významnú pridanú hodnotu v zmysle oznámenia o spolupráci. Tessenderlo Chemie, ktorá bola navyše prvá, kto priniesol informácie a dôkazy týkajúce sa obdobia od roku 1969 do roku 1989, za ktoré bolo priznané čiastočné oslobodenie

v zmysle bodu 23 oznámenia o spolupráci, poskytla dôkazy významnej kvality a významného obsahu, ktoré svojou povahou a svojím stupňom presnosti posilnili možnosť Komisie preukázať existenciu kartelu od 1. apríla 1989 do 10. februára 2004. Tieto dôkazy spočívali najmä v detailných opisoch fungovania a hodnotenia kartelu, ručne písaných poznámkach z obdobia skutkového stavu týkajúcich sa dvojstranných alebo mnohostranných stretnutí s protisúťažnou povahou (*ad hoc*, v rámci CEPA, Super CEPA a CEFIC), v ručne písaných tabuľkách sumarizujúcich predaje, kvóty, klientov alebo ceny, a to za celé obdobie. Komisia na základe toho poskytla zníženie výšky pokuty za uvedené obdobie o 50 %.

187 Rovnako pokiaľ ide o Quimitécnica.com-Comércia e Indústria Química, „druhú žiadateľku“ v zmysle bodu 23 oznámenia o spolupráci, z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že táto spoločnosť poskytla dokumentačné dôkazy podporujúce jej vyhlásenia, a že jej spolupráca umožnila rozšíriť geografický rozsah kartelu na Portugalsko.

188 Pokiaľ ide o vyhlásenia žalobkýň, treba uviesť, že Komisia v konaní o urovnaní navrhla zníženie tak na základe článku 29 usmernení z roku 2006, ako aj na základe oznámenia o spolupráci.

189 V prvom rade uvedené vyhlásenia žalobkýň umožnili rozšíriť dĺžku trvania ich vlastnej účasti na karteli, ale nie dĺžku trvania kartelu ako takú. Keďže teda nebolo možné uplatniť bod 23 druhý odsek oznámenia o spolupráci, bolo použité zníženie „mimo zhovievavosti“ na základe bodu 29 usmernení z roku 2006, aby sa najmä zabránilo paradoxnému účinku potrestania podniku, ktorý súhlasil so spoluprácou s Komisiou tým, že jej poskytol podstatné informácie týkajúce sa jeho účasti. Ako už bolo uvedené v rámci prvej skupiny dôvodov, žalobkyne v nadväznosti na oznámenie o výhradách tvrdili, že ich vyhlásenia o protisúťažných postupoch za prvé obdobie (1978 – 1993) sa týkali buď odlišného, alebo premlčaného porušenia. Rovnako bolo konštatované, že Komisia sa nedopustila nesprávneho posúdenia tým, že neuplatnila zníženie o 35 % za pôvodne predpokladanú poľahčujúcu okolnosť, oznámenú v rámci konania o urovnaní.

190 V druhom rade Komisia navrhla zníženie o 17 % na základe oznámenia o spolupráci za celé obdobie roku 1978 do roku 2004, súvisiace so všetkými podkladmi poskytnutými žalobkyňami vrátane sebaobviňujúcich vyhlásení. Tieto priznania žalobkýň boli dôležité na to, aby sa v oznámení o výhradách preukázala ich účasť na stretnutiach kartelu od roku 1978, teda pred prvými dokumentačnými dôkazmi z roku 1983 týkajúcimi sa Spojeného kráľovstva. Okrem toho uvedené priznania potvrdzovali kontinuálnu účasť žalobkýň na jedinom porušení od roku 1978 až do vyšetrovaní Komisie v roku 2004 a európsky rozsah ich účasti na karteli od začiatku, teda pred dokumentačnými dôkazmi z roku 1992 týkajúcimi sa Španielska.

191 Zo skutočnosti, že Komisia napokon priznala zníženie o 5 % na základe zhovievavosti za druhé obdobie (1993 – 2004) namiesto zníženia o 17 %, ktoré sa vzťahovalo na obdobie od roku 1978 do roku 2004, možno vyvodiť, že usúdila, že vyhlásenia týkajúce sa zohľadneného obdobia mali obmedzenú pridanú hodnotu, a že sebaobviňujúce vyhlásenia týkajúce sa prvého obdobia (1978 – 1993), čo bol jediný zdroj, z ktorého mohla Komisia vychádzať pri určení účasti žalobkýň na karteli v tomto období, mali významnú pridanú hodnotu.

192 S týmto posúdením pridanej hodnoty možno súhlasiť.

193 Pokiaľ totiž ide o zohľadnené obdobie, z odôvodnení 137, 138, 143, 158 a 360 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôkaz účasti žalobkýň sa neopieral o podklady poskytnuté žalobkyňami, ale že ich sebaobviňujúce vyhlásenia napriek tomu umožnili potvrdiť ich účasť na karteli po roku 1993.

194 Okrem toho, ako už bolo konštatované v bode 185 vyššie, dokumentačné dôkazy predložené žalobkyňami neobsahujú nové prvky významnej hodnoty, ale v podstate len potvrdzujú už známe skutočnosti.

195 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Komisia tým, že usúdila, že dôkazy poskytnuté žalobkyňami majú len obmedzenú pridanú hodnotu, ktorá si zaslúži len zníženie výšky pokuty o 5 % na základe oznámenia o spolupráci, neprekročila zjavným spôsobom rámec svojej voľnej úvahy.

196 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tento žalobný dôvod je potrebné zamietnuť.

– O schopnosti platiť a výnimočnej krízovej situácii

197 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyne usudzujú, že ich situácia sa dostatočne nelíši od situácie [*dôverné*] na to, aby sa tak odôvodnil rozdiel v zaobchádzaní. Tvrdia tiež, že vo vzťahu k nim chýbalo konkrétne skúmanie sociálnych a ekonomických parametrov Komisiou, a uvádzajú, že Komisia vo svojej analýze schopnosti platiť nevyvodila dôsledky prínosov Lisabonskej zmluvy.

198 Podľa bodu 35 usmernení z roku 2006 môže Komisia za výnimočných okolností na návrh prihliadnuť na neschopnosť podniku platiť v osobitnom sociálnom a ekonomickom kontexte, pričom sa spresňuje, že Komisia z tohto dôvodu neprizná žiadne zníženie výšky pokuty len na základe samotného zistenia o nepriaznivej alebo stratovej finančnej situácii podniku a že „zníženie môže byť povolené len na základe objektívnych dôkazov, preukazujúcich, že uloženie pokuty… by nenapraviteľne ohrozilo ekonomickú životaschopnosť dotknutého podniku a viedlo by ku strate hodnoty jeho majetku“.

199 Podmienky priznania zníženia konečnej výšky pokuty na základe bodu 35 usmernení z roku 2006 tak vyžadujú, aby podnik preukázal po prvé neschopnosť zaplatiť pokutu, ktorú treba podložiť dostatočnými a presnými finančnými údajmi, po druhé stratu hodnoty aktív podniku z dôvodu zaplatenia pokuty a po tretie osobitný sociálny a ekonomický kontext.

200 V odôvodnení 373 napadnutého rozhodnutia Komisia zamietla návrh na zníženie výšky pokuty na základe neschopnosti Timab/CFPR platiť z dôvodu, že po prvé, ich likvidná hotovosť a majetok boli na konci roka 2009 dostatočné a predpoklady tejto hotovosti a tohto majetku na rok boli 2010 pozitívne, po druhé, celková pokuta bola obmedzená v porovnaní s veľkosťou podniku na úrovni skupiny a po tretie, že vzhľadom na solventnosť skupiny by bolo možné zvýšiť pákový účinok podpísaním väčšieho bankového dlhu.

201 Po prvé, pokiaľ ide o údajný rozdiel v zaobchádzaní vo vzťahu k [*dôverné*], treba pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie zakotvenú v článkoch 20 a 21 Charty základných práv Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry uvedená zásada vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a s rozdielnymi situáciami rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri judikatúru citovanú v bode 72 vyššie, ako aj rozsudok z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia, C-439/11 P, Zb., EU:C:2013:513, body 132 a 166, a pozri rozsudok Team Relocations a i./Komisia, C-444/11 P, EU:C:2013:464, bod 186 a citovanú judikatúru).

202 Porušenie zásady rovnosti zaobchádzania z dôvodu rozdielneho zaobchádzania však predpokladá, že predmetné situácie sú porovnateľné z hľadiska všetkých okolností, ktoré ich charakterizujú. Okolnosti charakterizujúce rozdielne situácie a ich porovnateľná povaha musia byť okrem iného určené a posúdené z hľadiska predmetu a cieľa aktu Únie, ktorý vytvára predmetný rozdiel (rozsudok Ziegler/Komisia, už citovaný v bode 201 vyššie, EU:C:2013:513, bod 167; pozri rozsudok Team Relocations a i./Komisia, už citovaný v bode 201 vyššie, EU:C:2013:464, bod 187 a citovanú judikatúru).

203 Z toho vyplýva, že v nadväznosti na žiadosť v zmysle bodu 35 usmernení z roku 2006 sa musí každý spis skúmať objektívne. V tomto prípade totiž treba konštatovať, že zníženie výšky pokuty spoločnosti [*dôverné*] a nezníženie výšky pokuty žalobkýň sú výsledkom takejto analýzy Komisie vykonanej v rámci bodu 35 usmernení z roku 2006 a že Komisia pri analýze týkajúcej sa dvoch predmetných podnikov použila tie isté parametre.

204 V tejto súvislosti tak z napadnutého rozhodnutia, ako aj zo samostatného rozhodnutia, ktoré uvádzajú rovnaké zásady, vyplýva, že Komisia s cieľom posúdiť schopnosť platiť vykonala ekonomickú a finančnú analýzu platobnej schopnosti žalobkýň a spoločnosti [*dôverné*] a vplyvu prípadnej pokuty na ich životaschopnosť. Zohľadnila finančnú situáciu predmetného podniku, ako aj interné finančné predpovede, a vychádzala z určitého počtu finančných ukazovateľov merajúcich ziskovosť, solventnosť, schopnosť zadlženia a dosah pokuty na hodnotu podniku. Zohľadnila aj postoj akcionárov podniku.

205 Vyplýva z toho, že finančná situácia spoločnosti [*dôverné*] bola v kritickom stave, zatiaľ čo finančná situácia žalobkýň bola zdravá, čo napokon pripustili aj samotné žalobkyne na pojednávaní. Takisto rizikový profil spoločnosti [*dôverné*] bol považovaný za negatívny a rizikový profil žalobkýň za pozitívny. Rovnako to je aj v prípade iných ukazovateľov uplatnených s cieľom skúmať dôvodnosť žiadosti oboch predmetných podnikov o zníženie výšky pokuty na základe absencie schopnosti platiť.

206 Keďže teda situácia žalobkýň teda nebola porovnateľná so situáciou spoločnosti [*dôverné*], výhrade týkajúcej sa údajnej nerovnosti zaobchádzania nemožno vyhovieť.

207 Po druhé žalobkyne Komisii vytýkajú, že nevykonala konkrétne skúmanie ich finančnej situácie.

208 Ako vyplýva z predchádzajúcich bodov, Komisia s cieľom posúdiť schopnosť platiť vykonala ekonomickú a finančnú analýzu platobnej schopnosti žalobkýň a vplyvu prípadnej pokuty na ich životaschopnosť. Zohľadnila ukazovatele uvedené v bode 204 vyššie. Tvrdenie, že Komisia konkrétne neskúmala finančnú situáciu žalobkýň, teda nemôže uspieť.

209 Ďalej treba uviesť, že žalobkyne v skutočnosti neuvádzajú zjavné nesprávne posúdenie ich schopnosti platiť, ale skôr kritizujú prísne uplatnenie kritérií bodu 35 usmernení. Navyše, ako už bolo konštatované v bode 205 vyššie, žalobkyne tvrdili, že ich finančná situácia je zdravá.

210 Okrem toho pripomienky žalobkýň, akými sú hospodárska kríza alebo finančné charakteristiky spoločnosti [*dôverné*] (podnik kótovaný na burze) v porovnaní s charakteristikami žalobkýň (nekótovaný rodinný podnik), nepredstavujú dostatočné objektívne dôkazné prostriedky s cieľom splniť požiadavky uvedené v bode 199 vyššie.

211 Po tretie žalobkyne tvrdia, že hospodárska súťaž už nie je jedným z cieľov Únie, ale je spomenutá len v protokole č. 27 o vnútornom trhu a hospodárskej súťaži pripojenom k Zmluve o Európskej Únii a Zmluve o fungovaní Európskej únie ako súčasť vnútorného trhu. Podľa nich je Komisia touto zmenou viac ako predtým vyzvaná, aby pri svojom posúdení protisúťažných postupov a ich sankcie zohľadnila situáciu rôznych dotknutých podnikov a ich finančných, no aj ekonomických a sociálnych osobitností z hľadiska cieľov Únie, ako sú definované v článku 3 ZEÚ.

212 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že článok 3 ZEÚ, v spojení s protokolom č. 27 o vnútornom trhu a hospodárskej súťaži nezmenil ani účel článku 101 ZFEÚ, ani pravidlá v oblasti ukladania pokút. Preto výhrada, že Komisia tým, že nezohľadnila ekonomické a sociálne obmedzenia CFPR a výrazný prepad jej obratu, porušila ustanovenia článku 3 ZEÚ v spojení s protokolom č. 27 o vnútornom trhu a hospodárskej súťaži, nemôže uspieť.

213 Z uvedených úvah vyplýva, že tento žalobný dôvod sa musí zamietnuť.

O subsidiárnych návrhoch na zmenu výšky pokuty

214 V tretej časti svojich návrhov žalobkyne navrhujú, aby Všeobecný súd znížil výšku pokuty, ktorá im bola uložená. V tomto rámci najmä žiadajú, aby Všeobecný súd znížil „sadzbu závažnosti“ a okrem zníženia za „spoluprácu – zhovievavosť“ priznal dodatočné zníženie pokuty za „spoluprácu mimo zhovievavosti“ vzhľadom na nepopieranie skutkových okolností od 16. septembra 1993.

215 Na úvod treba pripomenúť, že pokiaľ ide o súdne preskúmanie rozhodnutí Komisie ukladajúcich pokutu za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, preskúmanie zákonnosti je doplnené neobmedzenou súdnou právomocou, ktorá je priznaná súdu Únie článkom 31 nariadenia č. 1/2003 v súlade s článkom 261 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, Zb., EU:C:2011:815, body 53, 63 a 64). Táto právomoc oprávňuje súd, aby nad rámec jednoduchého preskúmania zákonnosti sankcie nahradil posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho prípadne zrušil, znížil alebo zvýšil výšku uloženej pokuty alebo penále (pozri rozsudok z 8. decembra 2011, KME a i./Komisia, C-272/09 P, Zb., EU:C:2011:810, bod 103 a citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. októbra 2011, Romana Tabacchi/Komisia, T-11/06, Zb., EU:T:2011:560, bod 265).

216 Navyše Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej súdnej právomoci musí dodržiavať zásadu rovnosti zaobchádzania bez ohľadu na to, či žalobkyne pôvodne využili alebo nevyužili konanie o urovnaní.

217 V prvom rade, ako vyplýva z predchádzajúcich úvah (pozri bod 160 vyššie), nie je potrebné znížiť sadzbu 17 % uplatnenú na základe závažnosti porušenia.

218 V druhom rade, pokiaľ ide o návrh na zmenu výšky pokuty uloženej žalobcom z dôvodu, že nepopierali skutkové okolnosti od 16. septembra 1993, treba pripomenúť, že oznámenie o spolupráci neupravuje zníženie za nepopieranie skutkového stavu. Okrem toho, ako už bolo konštatované v rámci žalobného dôvodu založeného na nesprávnom posúdení ich spolupráce Komisiou, Komisia už mala dostatočné dôkazy na preukázanie účasti žalobkýň na porušení a dôkazy a vyhlásenia žalobkýň mali teda obmedzenú pridanú hodnotu. Napokon Všeobecný súd usudzuje, že keďže táto spolupráca nemohla Komisii umožniť potrestať kartel v úplnom alebo čiastočnom rozsahu, v rámci jeho neobmedzenej súdnej právomoci nie je opodstatnené priznať im zníženie výšky pokuty „mimo zhovievavosti“.

219 Preto a vzhľadom na neexistenciu iných dôkazov v prejednávanej veci, ktoré by mohli viesť k zmene výšky pokuty uloženej žalobkyniam, sa tretia časť ich žalobných dôvodov musí zamietnuť ako nedôvodná.

220 Vzhľadom na to, že žiaden žalobný dôvod uvedený žalobkyňami na podporu ich návrhov na zrušenie alebo zmenu nie je dôvodný, je potrebné zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

O trovách

221 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyne nemali vo veci úspech, je opodstatnené určiť, že znášajú svoje vlastné trovy konania a uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Komisia.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Timab Industries a Cie financière et de participations Roullier (CFPR) sú povinné nahradiť trovy konania.

Gratsias Czúcz Popescu

Kăncheva Wetter

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 20. mája 2015.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu 2

Konanie a návrhy účastníkov konania 5

Právny stav 6

O návrhoch na zrušenie napadnutého rozhodnutia 6

O konaní o urovnaní 6

– Úvodné pripomienky 8

– O zvýšení pokuty vo vzťahu k oznámenému rozsahu 10

– O nedostatočnosti analýzy 14

– O ostatných výhradách 16

O predmetných postupoch 17

O výške pokuty 19

– O porušení článku 23 nariadenia č. 1/2003 19

– O závažnosti 20

– O poľahčujúcich okolnostiach 22

– O zhovievavosti 22

– O schopnosti platiť a výnimočnej krízovej situácii 26

O subsidiárnych návrhoch na zmenu výšky pokuty 27

O trovách 28